

ПОСОВЕТИ ПО МАДИ
MADE IN USA

39

КЛОДИАН УОЛЕН

**КАТО ПРЕВНА
БОГЦНА**

КЛОДИН УОЛЪН КАТО ДРЕВНА БОГИНЯ

Превод: Цветанка Крайчева

chitanka.info

I

Когато Уенди Килбърн слезе от самолета и се отправи към сектора за митнически контрол, жегата я облъхна като от пещ. Наистина тази сутрин при пристигането си в Кайро вече бе получила представа за температурите, които я очакваха в Египет, но в столицата времето беше направо приятно в сравнение с горещината тук, във вътрешността на страната.

По челото ѝ бяха избили капчици пот, когато стигна залата и се заоглежда за багажа си. В Кайро обслужването заедно с контрола ставаше трудно, но тук пък — в Луксор — служителите съвсем не си даваха зор. Изглежда никой не го беше еня, че Уенди бързаше, че искаше колкото се може по-скоро да достигне целта на пътуването си. Тя трябваше също като другите да застане на дългата опашка и мълчаливо да понася формалностите.

Най-после дойде нейният ред. Усети погледа на служителя, който той ѝ отправи, когато сложи на лентата куфарите си за проверка. Изглежда обаче интересът му беше насочен не към багажа, а към собственичката му. Нищо чудно, защото русата коса, стройната фигура и загадъчните сини ириса на Уенди бяха достойни за нещо повече от един бегъл поглед. В очите на египтяните младата жена беше нещо като русокоса богиня...

Уенди си отдъхна, когато мъжът прерови куфарите и не намери нищо нередно. Той попълни един омазнен формуляр, тикна ѝ го в ръката и с жест ѝ посочи да си вземе багажа и да направи място на следващия пътник. Това беше една стара дама, приличаща много на англичанка, която водеше на верижка някакъв дребен пудел, на когото цялото това чакане също не му допаднаше. Той джафкаше безспирно и жената явно се затрудняваше да успокои животното.

Всичко това обаче Уенди възприемаше само мимоходом. Вниманието ѝ бе насочено към залата за пристигащи пътници. В Лондон ѝ бяха съобщили, че някой щял да дойде на летището в Луксор, за да я посрещне и после да я откара направо в Долината на

фараоните. В края на краищата Уенди беше за първи път в Египет и изобщо не познаваше страната.

Тя изглеждаше твърде безпомощна, докато се оглеждаше наоколо, търсейки с очи някого, който да поеме най-после тежкия ѝ багаж. Но единственото, което видя, бяха местни жители с дълги, надиплени одежди, които ѝ хвърляха подозрителни погледи. Уенди въздъхна. Както изглежда, сама трябваше да се погрижи да стигне някак си до Луксор. Вероятно в лагера просто бяха забравили да изпратят човек да я посрещне.

— Ама че работа — промърмори гласно тя. — Първо ужасната жегата, а после и това извънредно „любезно“ посрещане.

— Мис Уенди Килбърн?

Уенди трепна и се обърна. Загледа се в усмихнатото лице на загорял мъж със спортна фигура, черни коси и волева брадичка. Беше доста привлекателен и при нормални обстоятелства тя със сигурност би го счела за интересен.

— Време беше — каза хладно Уенди. Неудобствата на дългия и уморителен полет ѝ бяха развалили настроението. — Все пак добрият д-р Нортън се е сетил да прати някого, който да ме посрещне! Вече си мислех, че господинът ме е забравил. Какво ме гледате така слисано, мистър? Не искате ли да ми помогнете при мъкненето на багажа?

Тя забеляза едно учудено пламъче в очите му.

— Но, разбира се, мис Килбърн — побърза да каже мъжът и веднага грабна тежките куфари.

Уенди въздъхна демонстративно.

— Моля да ме извините, ако съм дошъл твърде късно. Но по пътя проклетия джип нещо не беше в ред. Надявам се, че не се наложи да чакате прекалено дълго.

— Нормално — отвърна Уенди и праметна сака си през рамо. — Сега все пак бих ви била много благодарна, ако потеглим веднага, мистър...?

— Стив — каза бързо чернокосият мъж. — Наричайте ме просто Стив. — Той ѝ се усмихна загадъчно и тръгна към изхода.

— Вие също ли работите за мистър Нортън? — попита го любопитно Уенди, когато навън жегата отново ги посрещна. — Разкажете ми за шефа. Що за човек е той? Твърде много се говори за него...

— О, всичко е наполовина вярно — каза Стив и се ухили, докато се насочваше към един стар джип, който изглеждаше като връстник на Суецкия конфликт. — А как си го представяте вие?

— Естествено като учен — отвърна Уенди и с усилие тръсна сака си на задната седалка. — Сигурно е някакъв стар, странен особняк, който мисли само за изследванията си. Да се надяваме, че ще ме приеме като жена. Най-много за това се притеснявам, тъй като музеят в Лондон внезапно му предлага асистентка, която той досега не е виждал.

— Аз не бих се притеснявал много — отвърна посрещачът ѝ и се метна зад кормилото. — Обикновено д-р Нортън е общителен човек. И без съмнение очаква от сътрудниците си и те с всички сили да се заемат с разкопките. В Луксор няма място за безделници и мечтатели. Това е един добронамерен съвет от мен, лейди.

Завъртя контактния ключ и изруга, когато моторът издаде нещо като кюхкане. Опита втори, трети път, натискайки педала на газта докрай. Едва при четвъртия път двигателят най-после запали. Стив направи виновен жест.

— Да, с вехториите е нужно малко търпение. Но не се тревожете. Няма да закъсеме по пътя...

Уенди обаче съвсем не беше сигурна, защото джипът се разтресе застрашително, когато той подаде газ. Тласъкът едва не я изхвърли от седалката.

— И така, значи и вие работите в Археологическия музей в Лондон — поде Стив, когато сградите на малкото летище се сляха на хоризонта в малка точица. — И откога? Какво сте правила преди това?

„Той изглежда много се интересува от професионалното ми развитие — отбеляза мислено Уенди. — Но това е напълно нормално между колеги, които трябва да работят съвместно.“

Тя с готовност му разказа, че веднага след следването е имала щастието да я назначат в музея.

— И какво накара една толкова хубава жена като вас да се занимава с проучване на древността? — попита Стив. — Мисля, че все пак не се случва много често...

— За мен това е работа като всяка друга. А археологията винаги ме е интересувала. По същия начин и аз бих могла да ви запитам, какво търсите в тази пустош, нали?

— Едно на нула за вас — каза Стив и хвана по-здраво кормилото, тъй като асфалтът премина в стар, посипан с чакъл и остри камъни път.

Уенди беше вече сигурна, че ще стигне до лагера с някоя и друга синина. Раздрусвана и люшкана доста грубо насам-натам, тя стисна здраво зъби. Не искаше Стив да я сметне за разглезена дамичка.

Градът остана далече зад тях. От всички страни ги обграждаше безотрадната пустош. Причудлива, неприветлива изсъхнала земя. На стоманеносиньото небе не се виждаше нито едно облаче. Колкото по-нататък навлизаха във вътрешността на страната, толкова по-силно Уенди усещаше жегата и дишането ѝ ставаше все по-трудно.

— Ще свикнете с това — обади се Стив, който навярно беше отгатнал по израза на лицето какво си мислеше в този момент. — След няколко дни климатът ще ви се струва съвсем нормален.

— От вашите уста в Божите уши — отвърна Уенди и потърси в чантата си някаква кърпичка, за да избърше потта от челото си.

Тениската лепнеше неприятно на гърба ѝ.

„Да се надяваме, че в лагера ще има някаква възможност човек да измие праха от тялото си“, пожела си от все сърце тя.

— Колко ще пътуваме още, докато стигнем целта? — попита привлекателния си спътник. — Не че съм нетърпелива, но...

— Може би още половин час — отвърна Стив, свивайки рамене. — Понякога това трае малко по-дълго, според състоянието на пътя. Но ще можете да издържите, нали? Или вече сте капнала?

— О, разбира се, че не — възрази студено Уенди, забелязвайки подигравателния израз на лицето му. — Само възнамерявам, като пристигнем, да се изкъпя. Може би сте чувал, че някои хора дори и в пущинака не се отказват от хигиенните си навици.

Всъщност тя не искаше да каже това, но се почувства някак си раздразнена от този ухилен мъж, за когото въобще не знаеше нищо, освен малкото му име.

„Дали не се забавлява тайно за моя сметка? Защо постоянно се усмихва?“

Закле се да не му даде никаква възможност да ѝ се присмива. Вярно, че беше твърде уморена, но можеше да издържи остатъка от пътя до Долината на фараоните. Пък и беше много любопитна да види онази археологическа находка, за която всички говореха. Така че

трябваше само да стиска зъби и да остави на заден план неприятните за тялото ѝ усещания! През следващите минути двамата мълчаха. Уенди се съсредоточи напълно в „лунния“ пейзаж, който се разпростираше пред очите ѝ. Всъщност човек не можеше да си представи, че в такава пустиня някога е съществувал един бляскав и прославен град. Това обаче е било преди няколко хилядолетия.

— Скоро ще пристигнем — откъсна я от мислите ѝ Стив. Той свали дясната си ръка от кормилото и посочи към група скали, които се открояваха далече на запад под стоманеносиньото небе. — Там се намира Долината на фараоните, лейди.

Обхвана я някакво вътрешно неспокойствие. Скоро щеше да се намира при една находка, която беше мечтата на всеки египтолог: Луксор — градът на фараоните, някогашният символ на могъща, а по-късно западнала държава. Само полусрутени останки днес все още свидетелстваха за величието ѝ.

Когато джипът се изкачи на следващото възвишение, изгледът над долината се откри с цялото си великолепие. Накъдето и да погледнеш, Уенди виждаше огромни, изсечени в скалите сгради, издигнати за вечни времена. Дори и под праха на столетията, те бяха загубили малко от някогашния си блясък.

Долината на фараоните наистина беше забележителност. Храм след храм бяха наредени един след друг. Към небето се извисяваха величествени статуи и изображения на богове. Колкото повече се приближаваха към историческото място, толкова повече подробности можеха да се различат. В далечината на запад, където се намираха изсечените в червеникавите скали статуи, цареше суетня.

Оттук хората изглеждаха дребни, но Уенди вече ясно можеше да види лагера от палатки, който през следващите дни щеше да бъде новото ѝ работно място.

— Харесва ли ви? — попита Стив, забелязал вълнението ѝ. — И с мен беше същото, когато дойдох за пръв път...

— Просто не е за вярване! — възкликна Уенди с екзалтиран поглед. — Сигурна съм, че тук ни чака доста работа. — Тя се замисли за момент, преди да продължи. — Ще ми направите една услуга, нали? Тогава заведете ме, моля ви, при д-р Нортън. Бих искала колкото се може по-скоро да се запозная с него.

— Нищо по-лесно от това — отвърна Стив и даде газ. Джипът потегли надолу по пътя право към лагера в Долината на фараоните.

Изглежда бяха забелязали пристигането им, тъй като отсреща, при палатките, се забеляза оживление. Група местни работници, които д-р Нортън навярно беше наел за сложните и уморителни разкопки, вече махаха отдалеч с ръце на Стив. Вероятно тук той беше доста популярен.

Стив намали скоростта и спря на няколко ярда от работниците. В същия момент един от тях дотича при него. Беше набит египтянин, с фес на главата.

— Здравей, Ахмед — поздрави Стив и се здрависа с него. — Има ли нещо ново?

— О, да — египтянинът закима бързо и жестикулирайки усилено, посочи към скалите. — Хората намериха там нещо, което вие трябва непременно сам да разгледате, д-р Нортън!

Уенди помисли, че не е чула правилно! Първо ѝ се стори, че е само някакъв брътвеж, който не е разбрала, но след това осъзна, че този египтянин действително се обърна с „д-р Нортън“ към Стив!

В този момент тя изглеждаше твърде безпомощна и усети как пламтяща червенина обля цялото ѝ лице. Ситуацията беше доста мъчителна за нея, тъй като по пътя си бе позволила забележки, които сигурно не бяха се харесали на д-р Нортън.

— Добре дошла в Долината на фараоните, мис Килбърн — рече Стив Нортън с традиционната си подигравателна усмивка на устните. — Както виждате, пред вас вече стои от плът и кръв чудатият д-р Нортън. Надявам се, че не съм чак толкова лош, колкото се говори за мен...

Уенди сведе очи. Червенината на лицето ѝ просто не искаше да изчезне.

— Хиляди извинения, д-р Нортън — измънка с тих глас тя. — Никога не бих предположила, че точно вие сте д-р Нортън...

Стив усети колко безпомощна беше в този момент Уенди. Затова се опита да я облекчи, като махна с ръка.

— Само не се разстройвайте за това сега, мис Килбърн. Не трябва да го приемате толкова сериозно. Няма да ви изям, я. Ахмед сега ще ви покаже къде да се настаните, а след това можете най-после да се отдадете на хигиенните си навици. Може би банята съвсем не

отговаря на вашите представи, но ние тук се справяме доста добре. Сега моля да ме извините, но работата ме чака.

— Не бих искала все пак... — понечи да му каже още нещо, но той веднага я прекъсна.

— Не трябва. Имахте дълго и уморително пътуване и, естествено, мога да ви разбера. Ахмед ще ви покаже палатката. Разбира се, не е от веригата „Хилтън“, но въпреки това изпълнява успешно предназначението си. А утре ще говорим за всичко останало, съгласна ли сте?

Стив Нортън се обърна и с бързи крачки тръгна към мястото, което му беше посочил Ахмед. Изглежда, като че вече напълно беше забравил за Уенди.

— Моля, елате с мен, мис Килбърн — обади се египтянинът. — И без това мистър Нортън няма никакво време повече. Той иска да разгледа находките...

Уенди кимна отчаяна. „Наистина, добре се подредих! Но откъде можех да зная, че д-р Нортън е всичко друго, но не и някакъв стар, чудат учен. Че е дяволски привлекателен мъж и вече завладя мислите ми? Сега положително той ми се присмива зад гърба!“

Без да продума, тя последва Ахмед, който взе куфарите и се насочи към една палатка, която действително нямаше луксозен вид. Брезентът ѝ изглеждаше като че бе от времето на първата световна война и миришеше на мухъл.

— Квартирата ви, мис — каза Ахмед и ѝ посочи с приканващ жест палатката, като че ли се касаеше за хотел пет звезди. — Починете малко. Д-р Нортън ме помоли да съм ви на разположение, в случай че имате нужда от нещо.

— Къде мога да се изкъпя тук, Ахмед? — осведоми се Уенди и забеляза смайване по лицето му. — Бих искала да се измия, разбирате ли?

— Ей там, мис. — Египтянинът се ухили и ѝ посочи някаква дъсчена преграда от проядени от червеи греди, която беше всичко друго, но не и нещо, будещо доверие. — Там ще намерите всичко, от което имате нужда. А ако сте гладна, аз съм се погрижил в палатката ви да има нещо за ядене.

— Благодаря много, Ахмед.

Уенди се помъчи да скрие, че се чувства ужасно. Главният ѝ проблем беше, че още първия ден не направи добро впечатление на шефа си. Дори и да не ѝ го беше показал, Стив Нортън все пак сигурно бе взел навътре това, което му надрънка поради неосведомеността си.

Като видя, че тя няма други желания, Ахмед се обърна и тръгна към разкопките. Уенди гледа известно време след него, преди да може да се съсредоточи отново върху собствените си намерения. А това, както и преди, беше желанието ѝ да измие от тялото си праха и потта от последните часове!

Погледна още веднъж недоверчиво старата дъсчена преграда, преди да пренесе най-послед куфарите си в палатката.

„Всичко постепенно ще се оправи...“ — помисли си оптимистично.

Дъсчената преграда не само изглеждаше проядена от червеи — тя си беше такава. Уенди плъзна удивен поглед по „аксесоарите“ на банята наред пустинята: в нея имаше стар варел за вода, близо до него ръждясала кофа и емайлиран тас, който явно е преживял и по-добри времена. Всички тези неща съставляваха оборудването на египетския тоалетен възел в Долината на фараоните.

„Е, добре — помисли си Уенди с удивително спокойствие. — Този Стив Нортън не трябва да си мисли, че няма да мога да се справя с това.“

Твърдо бе решила да приеме нещата такива, каквито са и да се пренастрои за спартански начин на живот. За всеки случай, първо се огледа още един път предпазливо, дали наблизко няма някой, който може би я наблюдава в момента. В края на краищата дъсчената преграда предлагаше само оскъдна защита от любопитни погледи. Но нищо не можеше да се направи...

Уенди реши да игнорира всички несгоди и просто да се съблече. Сложи небрежно настрана тениската и панталона, а след това смъкна и миниатюрните бикини, които само с порядъчна фантазия биха могли да се нарекат бельо. Мисълта, че сега би могла да бъде наблюдавана от някого я възбуди странно. „Само като си представя, че д-р Стив Нортън може да ме види така...“

Улови се, че си мисли, колко ли хубаво би било да бъде в леглото с този мъж, да лежи в прегръдките му, да усеща силните му ръце по кожата си...

Уенди поклати глава, тъй като не можеше да си обясни по какви странни пътища тръгна изведнъж въображението ѝ. Потопи ръка във ведрото и установи, че водата беше по-хладка, отколкото предполагаше. „Тъкмо да се освежа и да се почувствам отново като новородена.“

Тя взе таса, напълни го и започна да се сапунисва от главата до петите. Когато изми и последните следи от сапуна по тялото си, ободряващият ефект беше много добър. Взе една от хавлиените кърпи, които бе намерила в палатката и започна да се бърше. Беше така заета с това занимание, че не забеляза двете фигури, които се бяха приближили тихо до преградата и разглеждаха възхитено през дъските стройното ѝ тяло.

Уенди тъкмо остави кърпата настрана и посегна да вземе бикините си, когато почти физически усети два чифта очи, които я пронизваха с жадни погледи. Тя така се изплаши, че изтърва гащенцата си и мигом грабна кърпата, за да се прикрие.

В този момент някакъв глас прогони двамата нахалници от преградата. На тяхно място внезапно се появи лицето на Стив Нортън.

Въпреки горещината на късния следобед, Уенди потръпна леко, тъй като Стив Нортън явно разбра, че тя е гола. Стори ѝ се, че забеляза следа от нарастващ интерес в очите му.

— Извинете, че ви попречих на тоалета, мис Килбърн — рече той. — Но имах някакво съмнение...

Уенди преглътна и притисна кърпата още по-силно към гърдите си. Така, както стоеше пред него с хавлията, ѝ се струваше, че изглежда като някаква глупава гъска.

— Мис Килбърн, не забравяйте, моля ви, само едно — продължи Стив. — Вие сте единствената жена в лагера и този факт със сигурност ще предизвика проблеми. Моите хора вече от седмици не са общували с жени. Начинът ви на обличане естествено ги възбужда, ако разбирате какво искам да кажа с това. Бих ви бил извънредно благодарен, ако ограничите до най-необходимото баните си и преди всичко от сутринта още да си подбирате облекло, което да е по-уместно за обстановката. Не бих желал да завъртите главите на персонала ми...

Думите му прозвучаха доста прямо и Уенди направо онемя. „Но по принцип той има право да изисква това от мен“ — помисли си тя.

Можеше и сама да се сети, че в този лагер не би могла да очаква да срещне жени.

— Но какво трябва... — понечи да каже нещо за свое оправдание Уенди, но Стив Нортън я прекъсна.

— По-добре идете да поспите, мис Килбърн. Утре рано, когато слънцето изгрее, трябва да сте във форма. Сутрин може да се работи най-добре — тогава горещината не е още толкова смазваща.

— Ще се събудя своевременно — обеща тя. — Не се тревожете за това. Моля ви, дали бих могла сега да се облека най-после?

— Разбира се, лейди — отвърна Стив Нортън, хвърли още един бегъл поглед към обвитото ѝ в хавлията голо тяло и си тръгна. — И така, до утре рано сутринта...

Преди още Уенди да успее да каже нещо, той вече беше изчезнал от зрителното ѝ поле. Започна трескаво да се облича, за да не изпадне пак в същата глупава ситуация. Фактът, че точно Стив Нортън я завари почти гола, я занимава още дълго време. Може би тя само си бе въобразила, но някак си имаше впечатлението, че шефът ѝ тайничко беше благодарен на двамата работници за това, че трябваше да ги пропъди от дъсчената преграда. Твърде явно беше, че видът ѝ му допадна извънредно.

Облече се бързо, взе кърпата и напусна импровизираната баня. Първите признаци на свечеряването вече се появиха над пустинята. Слънцето доби червен отблясък и потоци Долината на фараоните в някаква странна светлина, която караше статуите и храмовете да изглеждат, като че са от някакъв блестящ метал.

Щом влезе в палатката си и спусна зад себе си брезента, Уенди усети силен глад. За щастие, намираше се нещо за ядене! Умората ѝ отново се обади. Сега ѝ се искаше само да е сама и да поспи малко, за да бъде във форма утре рано сутринта. В никакъв случай Стив Нортън не биваше да има причина да ѝ мърмори.

Уенди се нахвърли на хляба и студеното месо. За десерт изяде един портокал и пийна вода. Усети как постепенно умората обхващаше цялото ѝ тяло. Макар да бе рано, реши да използва възможността да си отспи добре. Защото имаше усещането, че през следващите дни това може би нямаше да ѝ се удаде повече...

II

Някъде отдалече долови глас, който ѝ се стори странно познат. Уенди се обърна неспокойно в полусън, но все още не беше в състояние да отвори очи, тъй като се чувстваше уморена до смърт. Промърмори нещо под носа си и понечи да издърпа одеялото над главата си.

Внезапно усети как някой хвана завивката ѝ и безцеремонно я издърпа от тялото ѝ. Сега подсъзнанието ѝ сигнализира, че все пак е по-добре да отвори очи и да провери какво става всъщност.

— Най-последно! — чу тя познатия глас, който сега непонятно защо звучеше ядосано. — Изобщо не се събуждате, по дяволите!

Объркана, Уенди вдигна клепачи и се сепна, когато осъзна, че пред нея стои Стив Нортън с някакъв израз в зениците, който съвсем не ѝ хареса и я караше да бъде предпазлива. Едва след това ѝ дойде на ум, че той беше издърпал одеялото и по този начин дългите ѝ, стройни крака бяха изложени безпрепятствено на погледа му.

„Какво си въобразява той!“ Ядосана, Уенди посегна отново да се завие, но Стив ѝ попречи да го стори. Тя просто нямаше никакъв шанс. Изправи се примирена и го погледна с гузна физиономия.

— Мис Килбърн — в гласа му имаше укор. — Моля ви, свикнете с факта, че вече не работите в музея, а в Долината на фараоните край Луксор. Оценявам много, когато всички мои сътрудници се придържат към дадените от мен указания. Може би ще бъдете така любезна да си спомните за това, което се уговорихме вчера? Успахте се, лейди, и това съвсем не ми харесва. Господи, защо ли ми изпратиха жена за асистентка...

— Но, д-р Нортън — прекъсна го Уенди. Все пак се чувстваше малко виновна. — Ужасно съжалявам. Моля да ме извините. Тъкмо исках да...

— Без много приказки — продължи той. — По-добре се постарайте възможно най-бързо да се надигнете от леглото и да

облечете хубавичкото си тяло. Надявам се, че най-много след четвърт час ще ви видя при храма!

Без да губи повече време, Стив се обърна и си тръгна. Уенди искаше да извика още нещо след него, но после разбра, че това е напълно безполезно. В момента не знаеше дали ѝ беше криво или просто беше ядосана на Стив Нортън.

Реши, че е последното.

Беше разгневена, защото той се държеше с нея невъзпитано. Наистина беше голям експерт по египтология, но това не му даваше право да се държи като грубиян с една жена. Характерът му беше в такава крещящо противоречие с външния му вид, каквото Уенди никога досега не беше срещала при някой мъж.

„Няма да ти се дам, Стив Нортън“ — помисли си тя войнствено и за секунди се облече. Спомни си за препоръката му да си избере подходящо облекло. Естествено, този съвет не ѝ бе излишен, понеже винаги се обличаше твърде френолно и секси. И тъй като вече беше сгазила лука пред новия си шеф, избра си блуза и панталон, против които нито Стив, нито сътрудниците му биха казали нещо.

Сърцето ѝ затуптя бързо, когато хвърли поглед на ръчния си часовник и установи, че срокът от четвърт час, който Нортън ѝ бе определил, вече беше почти изтекъл. Нахлузи сандалетите си и изхвъркна от палатката.

После с бързи крачки тръгна към скалите, където мъжете правеха разкопките. Уенди така бързаше, че не обърна никакво внимание на фантастичната утринна гледка, която се откриваше пред погледа ѝ. Слънцето тъкмо изгряваше зад хълмовете, пламтящо като огнено кълбо и заливаше долината със златните си лъчи. Беше още твърде студено в този ранен час, но това нямаше да трае дълго. Съвсем скоро въздухът отново щеше да затрепти от маранята и да направи истинско изтезание работата на открито.

— А, ето ви и вас! — констатира Стив, който тъкмо се съсредоточаваше в купчина карти. — Моля, елате тук, Уенди. Бих искал да ви покажа нещо.

Тя го погледна удивено, тъй като неочаквано той се бе обърнал към нея на име и беше още по-изненадана, че не откри и следа от гняв по лицето му. Дори ѝ се струваше, че неприятният инцидент преди

малко изобщо не се е случил. С нищо Стив не показваше, че е в лошо настроение.

„Още по-добре“ — помисли си Уенди и побърза да се отзове на молбата му. Този ден имаше намерение да се представи в най-добрата си светлина, тъй като не искаше той още да съжалява, че се е сдобил с жена за асистентка.

— Виждате ли ето там двете статуи? — Стив ѝ посочи към полуиздяланите в скалите изображения на богове. — Фигурите изобразяват Изис и Озирис — двамата най-могъщи богове на древните египтяни. Но това сигурно ви е известно. Сега погледнете пак рисунките и плановете, които съществуват за този град. Смятам, че тук трябва да има още една гробница, в която са били погребвани древните владетели. Подозирам, че е в някоя закътана, може би подземна пещера.

Докато стоеше така близо до него, Уенди долови мириса на тръпчивия му одеколон и внезапно усети някаква нарастваща неувереност, когато ръката му я докосна за миг. Сякаш я прониза ток и тя неволно трепна. Доста усилия ѝ струваше да се съсредоточи върху думите му.

Уенди погледна картите, които бяха възстановени в Лондон въз основа на стари плановете. Не ѝ трябваше много време, за да ги разчете. Работата с карти и символи бяха основни неща и дейността на всеки археолог. Затова бързо схвана какво означаваха отделните знаци и изведнъж я обзе безпокойство.

— Вашето заключение е логично — каза след известно време тя и погледна нататък към скалите, където се намираха двете статуи. — Обикновено подобни статуи маркират едновременно и входа към някоя скрита гробница.

— Точно така — отбеляза Стив и посочи към групата египтяни, които под ръководството на Ахмед започваха да копаят между каменните скулптури. — Вече проучихме скалите. Нищо не сочеше към някаква плоча или скрит механизъм. Така че входът би трябвало да се намира под земята.

— Бих искала сама да видя това — заяви Уенди и веднага тръгна към мястото, където мъжете работеха.

Изследователският ѝ инстинкт се събуди. Тя беше завладяна от мисълта, че скоро биха могли да намерят и друга гробница на фараони.

Гробница, за която в пресата вече доста се спекулираше. Имаше дори мълва, че и до днес върху такива култови места тегнело необяснимо проклятие, което ги предпазвало да бъдат разкрити. Уенди вече беше чела такива статии, но не им обръщаше голямо внимание. Тя беше разумно мислещ човек и не се поддаваше на евтини спекулации, които никой досега не можа да докаже научно.

Само на няколко ярда от червеникавите отвесни скали работниците бяха разкопали голям трап, дълбок повече от седем стъпки.

Уенди без колебание се смъкна долу и отиде при Ахмед, който ѝ се усмихна приятелски.

— Какво е състоянието на почвата, Ахмед? — запита го. — Намерихте ли вече следи от някакви руини?

— Досега още не, мис Килбърн — отвърна египтянинът, свивайки рамене. — Предполагам, че ще трябва да копаям още по-дълбоко, докато...

Той млъкна, тъй като един от хората му внезапно извика възбудено. Двамата веднага погледнаха в посока към него. Мъжът сочеше някакво място в трапа, където току-що беше копал. Той повтори още един път копването и сега всеки можеше да чуе тъпия звук, който се получаваше при удара на кирката в земята. Като че ли отдолу се намираще някаква каменна плоча или нещо подобно.

Сърцето на Уенди заби ускорено от вълнение. Стив, който естествено също беше успял да разбере за случилото се, дотърча развълнуван. Но Уенди почти не му обърна внимание, тъй като напълно се концентрира във феномена, с който се бяха сблъскали египетските работници. Съвсем не забеляза, че докато тя действаше, Стив Нортън я наблюдаваше одобрително. Иначе със сигурност щеше да разбере, че в момента гой се канеше да ревизира мнението си за асистентите от женски пол.

Сега Ахмед беше в стихията си. Той каза нещо на няколко от работниците и те напуснаха местата, където бяха досега, за да подсилят изкопната работа около археологическата находка.

— Имахте право, д-р Нортън — обърна се Уенди към шефа си, когато той застана до нея и се взря напрегнато към изкопа, под който навярно се таеше желаната цел. — Всичко говори, че под каменната плоча действително има някаква кухня.

— Ще проверим това веднага — отвърна Стив и взе от ръцете на един работник лопатата.

Уенди учудено загледа как заедно с работниците той полагаше усилия да разкрие каменната плоча. Така беше обладан от изследователския си порив, че не би се поколебал и сам да свърши всичко, ако това се наложеше. Толкова упорито се стремеше да стигне целта си.

През тези мигове Уенди се чувстваше малко безпомощна и ненужна, но търпеливо дочака, докато каменната плоча бъде достатъчно разкрита и дотолкова почистена, че писмените знаци да могат да се различат по нея.

— Уенди, елате! — извика ѝ Стив, изпаднал в еуфория. — Трябва да видите това!

Естествено, нямаше нужда да ѝ повтаря. Тя отиде до плочата, наведе се и заразглежда символите и неясните рисунки по нея. Колкото повече ги различаваше, толкова повече дишането ѝ се учестяваше.

— Предполагам, знаете какво е изобразено на плочата. — Уенди му посочи клинообразните знаци. — Тази плоча поразително наподобява находката при пирамидите на Гиза. Можете ли да си представите какво означава това, д-р Нортън?

— Оставете това надутото „д-р Нортън“, Уенди — махна с ръка той. — Наричайте ме Стив. В края на краищата, и двамата гоним една и съща цел тук с този проект. Да, имате право. Познавам много добре находката от Гиза, тъй като безброй пъти съм я проучвал в Лондон. Ако двете наистина са идентични, всичко тук сочи точно това — то ние сме пред значително откритие.

Стив потърка брадичката си.

— Ахмед — обърна се към ръководителя на групата египтяни. — Хората ти трябва да се опитат да разкрият внимателно плочата. Но съвсем бавно. Нищо не бива да се повреди.

Ахмед кимна. Той беше опитен, от дълго време работеше заедно със Стив и знаеше точно за какво става дума. Даде знак на четиримата мъже и те се помъчиха да помръднат огромната плоча. Това не се оказа толкова лесно, тъй като тя беше много тежка и не поддаде дори милиметър. Едва при третия опит камъкът помръдна малко. Безкрайно бавно, почти като на забавен кадър.

Не след дълго невъзможното беше все пак сторено. С общи сили и с лица, окъпани в пот, мъжете отместиха каменната плоча. Както бяха предположили Уенди и Стив, отдолу се намираше тъмен тунел, който водеше дълбоко под земята.

— Обезателно трябва да разгледам това — каза Стив и кимна на Ахмед. — Нуждая се от въже и джобно фенерче, бързо!

Ахмед добре познаваше нетърпението на Нортън, когато ставаше въпрос за необикновено откритие и затова побърза да изпълни желанието му. След няколко минути той се върна с въжето и фенерчето.

— Бъдете внимателен, Стив — предупреди го Уенди, която със смесени чувства гледаше как се екипира. — Не знаем дали подземието е със стабилен свод.

— Точно това ще проуча — утеши я той с иронична гримаса, която ѝ припомни загадъчната усмивка при първата им среща на летището в Луксор. — Погрижете се тук горе всичко да върни както обикновено. За останалото ще се погрижа аз. Ако непременно искате да правите нещо, то вземете един фенер и осветявайте подземието, за да мога да виждам по-добре...

Уенди хукна за фенер и се върна точно в момента, когато Стив се готвеше да слезе в тунела. Той ѝ се усмихна за последен път, преди да се спусне надолу в непрогледния мрак, прикрепян само от едно въже!

— Можете ли да видите нещо? — попита Уенди загрижено и потръпна, когато долови ехото от гласа си, който прозвуча странно сподавен и чужд.

— Стив, чувате ли ме?

— Да, Уенди! — отекна отговорът му също толкова приглушен. Уенди се помъчи да освети с лампата си подземието, но не ѝ се удаде. Вероятно то беше по-дълбоко и по-голямо, отколкото предполагаше първоначално Стив. Сега вече с усилие забелязваше очертанията на фигурата му. „Дано по-скоро да стигне твърда земя“ — помисли си. Беше използвал по-голяма част от въжето, а все още висеше над пропастта.

— Долу съм! — чу отново гласа му. — Господи, това е огромно подземие! Изглежда ми, като че е подкопана цялата планина. Сега ще огледам, дали мога да намеря нещо!

Докато Ахмед превеждаше на работниците какво е открил Стив и с това предизвика възбудени коментари, Уенди не я сдържаше повече горе. Обзе я ужасно любопитство.

— Стив, почакайте! — извика в бездната. — Бих искала да дойда с вас и сама да погледна! Осигурете, моля ви, още едно въже — обърна се към Ахмед.

За част от секундата египтянинът гледаше доста скептично, преди да разбере, че Уенди действително възнамеряваше да се спусне в подземие. Вероятно никога досега не беше срещал толкова смела жена като нея.

— Стив, чувате ли ме? — извика тя. — Сега ще дойда при вас...

— Само бъдете предпазлива — отекна отдолу. — Спускането не е много лесно. По-добре останете горе и изчакайте.

„Как ли не!“ — помисли си Уенди и поклати глава. Стив трябваше със собствените си очи да се увери, че тя твърдо е решила да му сътрудничи, колкото се може по-добре. А това можеше да стане само ако не се покажеше страхливка.

Провеси се над отвора, прикрепяна само от въжето. Сега, когато дълбоката пропаст зейна под нея, се почувства малко несигурно. Но това чувство не трая дълго и скоро отстъпи пред изгарящо я любопитство, което отсега нататък щеше да определя следващите й действия.

Започна съвсем бавно да се спуска надолу. Уенди беше спортистка и много добре тренирана, затова тези физически усилия не й бяха проблем. Както и Стив, тя принадлежеше към учените, които не правеха проучванията си само на писалището, а и рискуваха, когато работата им налагаше това.

Така се беше замислила за това, което я очакваше в подземие, че не дочу как въжето поддаде със скрипящ звук. Мястото на скалата, където то се триеше, имаше твърде остри ръбове и го беше разнищило без Ахмед и неговите хора да забележат.

Горните влакна вече бяха започнали да се прекъснат, а Уенди висеше на няколко метра над дъното на пропастта! Тя не подозираше опасността, която я заплашваше. Едва когато долови възбудените викове на мъжете горе, я обхвана някакво лошо предчувствие и погледна нагоре към светлия отвор.

Ахмед издаваше някакви заповеди, а върху мургавото му лице се четеше паника. Ако сега би могла да види в полумрака Стив, то и в неговите очи би срещнала силно безпокойство. Той достатъчно добре говореше езика на местните жители, за да може да разбере какво ставаше.

Въжето отново поддаде със скриптящ звук. И този път толкова шумно, че самата Уенди го чу и разбра какво се беше случило.

„Въжето! — помисли си отчаяно. — Господи, въжето се къса! Трябва да се задържа, иначе...“

Тя трескаво се опита да се спусне надолу, тъй като всеки метър, който ѝ оставаше, имаше значение.

В този момент се чу пукот. Уенди извика високо, политайки в пропастта. Тя несъзнателно изпусна въжето и загреба с ръце въздуха, като че с това можеше да предотврати бедата.

Падането трая само няколко секунди, но те ѝ се сториха цяла вечност.

Внезапно усети, че се блъсна силно в нещо. Нещо, което не устоя на натиска ѝ и заедно с нея се свлече на земята. Уенди се приповдигна с мъка, претърколи се и след това остана да лежи в праха. Отвори очи и се запита, на какво чудо трябва да благодари, че не си строши костите при това сгромолясване.

Едва сега ѝ стана ясно, че Стив буквално в последния момент я беше уловил със силните си ръце и бе поел с тялото си тежестта от падането. Наистина не беше успял изцяло да предотврати удара, но освен няколкото контузии, Уенди се отърва съвсем леко.

— Мис Килбърн! — долови отгоре възбудения глас на Ахмед. — Всичко наред ли е? Обадете се! Д-р Нортън чувате ли ме?

Стив се надигна и поклати замаян глава. Докато успокояваше Ахмед, че всичко е окей, той забърза към Уенди, която все още лежеше на земята и се мъчеше да се изправи.

— Наранихте ли се, Уенди? — попита я загрижено. — Боли ли ви нещо?

— Не мисля — отвърна тя и с негова помощ успя най-после да стане. Едва сега осъзна ясно, че е била на косъм от тежка злополука. — Вие ми спасихте живота, Стив — промълви дрезгаво. — Ако не бяхте ме уловил, аз със сигурност бих се...

Млъкна, тъй като по гърба ѝ преминаха студени тръпки само при мисълта за възможните последици от падането.

— Забравете това — махна небрежно с ръка Стив. — Нали всичко свърши благополучно. По-добре да бяхте останала горе и да ме изчакате.

— Сигурно имате право — каза Уенди и смутено загледа към земята. — Но само исках да ви помогна и...

— Можете да направите това сега.

Стив се усмихна и сложи ръка на рамото ѝ. Беше хубаво да чувства топлината, която излъчваше дланта му и предизвикваше някакво особено вълнение, което не можеше да си обясни.

— Сега двамата ще тръгнем към неоткрити светове. Също като капитан Кук и Кристофър Колумб...

Стив направи една толкова невинна физиономия, че Уенди не се удържа и се разсмя. Това ѝ подежда облекчаващо. Беше се отървала леко, слава Богу. И му дължеше благодарност за това, което беше сторил за нея. Най-малкото, което можеше да направи сега, бе да му помогне колкото се може по-добре при проучванията.

— Елате — той хвана ръката ѝ.

Този изненадващо интимен жест отново накара Уенди да потръпне. Обзе я някакво странно вълнение, когато го последва по тесния проход, който водеше навътре в планината. Тук долу беше задушно и миришеше на мухъл. Докато Стив проверяваше пътя с джобното фенерче, нито гой, нито Уенди продумаха. Двамата с любопитство очакваха онова, което може би щяха да открият.

След около петдесет ярда тунелът правеше завой. Изведнъж лъчът на джобното фенерче освети малка ниша, която те навярно изобщо нямате да забележат, ако Стив не беше насочил и задържал светлината за по-дълго време. Тогава видяха един широк отвор в скалите.

Стив бързо се приближи и откри зад този отвор някакво помещение, което беше преградено с куп каменни плочи. Той повдигна фенерчето и освети през една пролука вътрешността му. Уенди застана съвсем близо до него и се опита да надзърне вътре.

— Не може да бъде! — възкликна внезапно развънувано Стив, когато под снопа светлина по стените се откриха изображения.

Издълбаните в камъка рисунки разказваха някаква история. А пред тази стена стоеше внушителен саркофаг, чиято великолепна интарзия отразяваше светлинните лъчи.

— Уенди, успяхме! — промълви задавено Стив, осъзнавайки каква находка стои пред него. — Трябва да съобщим на другите. Това положително е саркофагът на фараон от епохата на Новото царство.

— Най-сърдечно ви поздравявам, Стив — каза Уенди. — Наистина ви завиждам за този успех.

— Успех, в който вие също имате дял, Уенди — отвърна й той. — Елате, да се връщаме обратно. Сега Ахмед и хората му трябва да се справят с останалото. А щом гробницата бъде разкрита, тогава започва интересното за нас...

III

Над Долината на фараоните се свечеряваше. В далечината слънцето залязваше — огромно огнено кълбо. Въздухът обаче все още беше нажежен от горещината на деня. Само лек, прохладен вечерник предлагаше малко хладина на онзи, който не беше привикнал с тези температури.

След като хапна няколко залъка, Уенди излезе да се поразходи около лагера. Днес беше толкова вълнуващ ден! След като Ахмед и работниците му разчистиха гробницата, двамата със Стив имаха възможност да се убедят, че ги чакаше археологическа находка с голяма научна стойност. Под ръководството на Стив Уенди започна да си води бележки и да проучва отделните фрески по стените. Тук трябваше да се действа много търпеливо, за да се прегледа къс по къс неоеценимото богатство. Да не говорим за ювелирно украсения саркофаг, който сам по себе си имаше неизмерима стойност, без да се вземат предвид другите погребални дарове.

Уенди спря и със затворени очи запозна да се наслаждава на освежаващия вечерник. След пребиваването си в задушната гробница, сега тя се радваше на разходката на открито и дишаше с пълни гърди.

Стив навярно беше все още в палатката си и подреждаше един по един събраните вече предмети. Той една можа да хапне нещо, толкова много го занимаваше находката.

„Стив наистина е вълнуващ мъж“ — помисли си Уенди, когато остана сама. Тя си спомни за мига долу в подземие, когато той в последния момент я улови и я предпази от тежки наранявания. Още тогава усети, че Стив е мъж, какъвто не беше срещала преди. Дори само погледът му и случайното докосване на ръцете му я караха всеки път да чувства странно вълнение.

Усмихна се, когато се улови, че си фантазира, какво ли би било, ако шефът ѝ се влюби в нея!

Мислите ѝ бяха прекъснати, тъй като внезапно чу стъпки, които се приближаваха. Обърна се и погледна в посоката, където се намираха

палатките.

Веднага разпозна силуета на Стив. Трепна изненадано, тъй като наистина не го очакваше. „Дали ме търси?“

— Здравейте — Стив ѝ се усмихна с подчертана любезност. — Работниците ми казаха, че сте тръгнала насам. След дългите часове в гробницата свежият въздух действа добре, нали?

Уенди кимна и веднага усети пак същата странна несигурност, която я обземаше при неговата близост.

— Така е наистина — потвърди тя, отвърщайки поглед. — Обикновено, когато си свърша работата, с удоволствие се разхождам малко. Вие също ли правите така?

— Понякога, ако имам време за това — отвърна той. — Искам да използвам възможността да поговоря малко с нас. Не се притеснявайте, мога да говоря и за други неща, освен за потънали в прах гробници.

При тези думи той я загледа дълго и пронизително в очите. С усмивка, която съвсем не ѝ помагаше да се чувства по-сигурна в негово присъствие.

— Мисля, че е крайно време да ви се извиня, Уенди. Тази сутрин навярно бях твърде груб с вас? Надявам се, че ще покажете снизхождение към един стар учен...

Уенди се разсмя.

— Няма нищо, г-н докторе. Всъщност тази сутрин имахте право. Аз съм си сънливка, която винаги има проблеми с ранното събуждане.

— Все едно — възрази Стив. — Днес установих, че вие сте ценен помощник за мен и то, макар че... — Той млъкна, защото внезапно осъзна, че това, което искаше да каже, сигурно не би се харесало на Уенди.

— ... макар че съм слаба и при това безпомощна жена, нали? — допълни тя. — Това искахте да кажете нали, Стив?

— Забравете това — махна с ръка Стив. Винаги ми е било трудно да преодолея известни предубеждения. А и при един учен особняк като мен, това навярно не става бързо.

При тези думи той направи такава комична гримаса, че на Уенди не ѝ оставаше нищо друго, освен да се разсмее с пълен глас.

— Аз също не се представих блестящо пред новия си шеф с прибързаните си забележки — каза тя. — И съвсем определено искам

да се поправя. В края на краищата, трябва да ви помагам при работата ви, а не постоянно да пропадам в разни пещери.

— Това положително няма да ви се случи пак — успокои я Стив и ѝ показа, че за него тази тема е приключила окончателно. — Имате ли нещо против, ако ви придружа за малко при разходката ви? Или предпочитате да останете сама?

— Съвсем не, Стив — отвърна Уенди малко бързо, тъй като скрито се зарадва на предложението му и не можа да го скрие. — Защо не?

— Чудесно — Стив хвана ръката ѝ. — Тогава мога да използвам случая да ви разведа из Долината на фараоните. Особено е красива, когато слънцето залязва. Елате, ще ви покажа няколко чудесни места...

Уенди кимна и с готовност се остави да бъде водена от него. Забеляза, че все повече се отдалечаваха от лагера. Сега беше сама с един мъж, когото считаше за ужасно привлекателен и който изглежда също не беше сляп за нейния чар. При нормални обстоятелства това щеше да е ситуация, в която можеше да се очаква някакъв флирт. Уенди настръхна, като си представи, че Стив би могъл да я люби сред прастарите останки на гробниците...

„Ти си една романтична глупачка, Уенди Килбърн! — упрекна се тя мислено. — Нима сериозно вярваш, че една авантюра с този мъж би могла да има добър край.“

Нощта беше тиха и спокойна. Далече зад себе си дочуваха слабо тропота на няколкото камили, които принадлежаха на египтяните. Освен тях никакъв звук не нарушаваше странный покой на тази нощ. Нищо, освен силното туптене на сърцето ѝ, което явно се усиляваше. Наистина, Уенди се мъчете да се пребори с него, но беше напълно безполезно.

— Горе на скалите има едно малко плато, от което може да се хвърли поглед над цялата долина — каза Стив след известно време. — През деня там естествено е като в пещ, но в този час няма проблем с температурите. Искате ли да го видите?

Тя кимна. Ако в този момент Стив ѝ беше предложил обиколка на пустинята, дори и със стария джип, който беше причина за няколкото синини по тялото ѝ, навярно щеше да се съгласи! Може би защото по някакъв начин предчувстваше, че тази нощ, тези часове със Стив щяха да ѝ донесат нещо съвсем особено, съвсем непознато.

Измина четвърт час, докато стигнат края на тесния път. Пред Уенди се откри като на длан платото, ширнало се пред нея, обляно в лунна светлина. Тя пристъпи малко по-напред и разбра, че Стив не беше й описа, както трябва картината, която я очакваше. Действително, такова нещо човек не можеше да си представи, докато не го видеше със собствените си очи.

Едва тук, отгоре Долината на фараоните позволяваше да се оцени колко огромни бяха храмовете. Животът, който е кипял в тях някога — преди хилядолетия, през епохата на разцвета на това царство, навярно би могъл да се сравни с оживлението на някой голям град. Разбира се за тогавашните мащаби. Уенди се загледа в храма на боговете, построен в скалите, а след това по-нагоре в няколкото отвора по скалните стени. Гигантски постройки, сътворени от човешка ръка.

— Не е ли поразително? — попита Стив, застанал съвсем близо зад нея.

Тя трепна, тъй като така се беше прехласнала панорамата, че не бе усетила кога се е приближил.

— Мисля, че сега ви разбирам, Стив — промълви тихо. Пулсът ѝ като че замря. — Това място излъчва някакво предизвикателство. Защото буквално всеки ден им нещо ново за откриване. И то, въпреки че тук вече с били толкова много учени...

— Възможно е да сте права, Уенди — отвърна Стив я погледна настойчиво в очите. — И аз вчера открих не що, за което не подозирах. Не говоря за находките гробницата, а за нещо съвсем различно. Мисля... иска да кажа, че за първи път от доста време не ми е безразлично, с кого ще работя съвместно. Уенди, откакто те посрещнах в Луксор всяка минута мисля за теб. Не мога без теб...

Той млъкна, забелязвайки в зениците ѝ, че тя тайно е очаквала този миг. Сложи ръце на раменете ѝ и притегли към себе си. После се наведе и нежно докоси пълните ѝ устни със своите.

„Господи! — помисли си Уенди, като усети какво става с нея. — Ето че се случи!“

Само за частица от секундата нещо в нея се съпротивляваше, докато Стив я привличаше в прегръдките си и я целуваше. След това всяка съпротива се стопи и тя се притисна плътно до него, отвърщайки на целувката му пламенно. Изминаха безкрайни минути, докато двамата се откъснаха един от друг. Уенди усети как силно заби сърцето

й, когато пръстите му се плъзнаха под блузата й, предусещайки мълчаливото й съгласие. „Дали може да четете мислите ми, щом ме погледне само?“

Усмивайки се, Стив свлече тениската от тялото й и установи, че отдолу е съвсем гола.

— Боже мой, колко си хубава! — промълви той, като се любоваше на великолепно оформените й гърди, чиито розови връхчета щръкнаха напред от възбуда. — Сънувам ли?

— Продължавай и ще разбереш — отвърна тя с треперещ от възбуждане глас, тъй като вече нямаше търпение да дочака да бъде обгърната от силните му ръце.

Не се наложи да му го повтаря. Докато Стив се занимаваше с панталона й, тя усърдно му помагаше. За секунди само той смъкна и бикините й и вниманието му се насочи към тъмния триъгълник под корема й. Уенди го погледна и забеляза възбудата му. Стив едва сдържаше страстта си.

Хвърли небрежно джинсите си настрана и я взе в обятията си, като нежно я положи на земята. И там, сред разпилените дрехи, те се отдадоха на ласките, които превърнаха желанието им в безпределно.

Езикът му се плъзна по шията й, после пое надолу към гърдите й, загали твърдите им зърна, докато Уенди тихо застена. Пръстите й се вкопчиха в косата му и тя усети как в нея се надига гореща лава, която съвсем скоро като огромна вълна щеше да я връхлети, ако той продължаваше така.

Устните на Стив достигнаха нежната тръпнеща плът между бедрата й. Уенди се отдаде на страстта си — дива и изпепеляваща. Имаше усещането, че ще експлодира. С рязко движение тя го привлече върху себе си. Той разбра готовността й да го приеме и бавно проникна във влажната топлота на тялото й. Усещане, което още повече усили желанието му, тъй като Уенди лудо заизвива ханша си и с лекота се нагоди към ритъма му.

Тласъците му ставаха все по-буйни, все по-трескави. Уенди вдигна краката си и ги постави върху раменете му, за да може да го усети още по-дълбоко в себе си. Безпаметна замята главата си насам-натам и затвори очи, издаваше в прехлас гърлени звуци — прастарите звуци на любовта.

— Да... да, Стив! — стенеше тя. — Искам те! Продължавай.

След това занемя, тъй като внезапно един неописуем екстаз я връхлетя, отмивайки и последния остатък от ясна мисъл. Уенди извика тихо и заби нокти в гърба на Стив, когато усети, че заедно ще изживеят този опияняващ миг на божественото сливане.

Измина цяла вечност, докато Уенди се върне отново към действителността. Кожата ѝ блестеше, покрита със ситни капчици пот и свежият нощен ветреца я накара да потръпне. Но скоро усети до себе си тялото на Стив плътно притиснато до нейното, а то излъчваше достатъчно топлина.

Все още не мога да го проумея — промълви тя замислено, докато ръцете на Стив нежно галеха гърба ѝ. — Ние двамата сигурно сме полудели...

— Нужно ли е наистина да сме луди, Уенди? Не съжаляваш все пак за това, което направихме, нали?

— В никакъв случай. Странно, но ми се струва така трябваше да стане. Още когато те видях за първи път на летището, усетих, че би могъл твърде опасен за мен. Но наистина не очаквах, че това ще се случи толкова скоро. Но кой ли би могъл да устои пред спасителя си...

Стив я целуна леко по рамото.

— Познаваме се едва от един ден и вече отидохме толкова далеч. Шефът се влюбва в новата си асистентка. Също като в евтините романи. За мен обаче това е много сериозно, Уенди. Обичам те и се радвам, че се срещнахме. И като си помисля само, колко бях ядосан, когато научих, че от музея се канят да ми изпратят жена. А сега съм им повече от благодарен. Та нали по този начин се запознах с жената, която толкова дълго очаквах. Това е почти като провидение на съдбата. Не мислиш ли и ти така, Уенди?

— Да, Стив — прошепна тя с все още блеснали очи, защото никога досега не беше изживявала по този начин любовта.

Наистина Уенди не беше съвсем неопитна, но връзките, които бе имала с мъже, можеха да се преброят на пръстите на едната ѝ ръка. Още повече, че сега в душата ѝ се събудиха най-съкровени чувства и желания и бяха пуснати на воля.

— И аз те обичам, Стив — продължи тя. — Мисля, че една сега мога да разбера, какво изобщо означава любовта.

Погледна го и съзря в очите му блещукащото все още желание, което отново пламна при вида на хармоничното ѝ тяло, на хубавите ѝ

гърди, чиито зърна отново започнаха да се изправят, втвърдявайки се под нежните му ласки. Уенди усети как по гърба ѝ отново започнаха да пробягват, редувайки се, горещи и студени тръпки.

И нейните ръце се заразхождаха по бедрата и корема му, предизвиквайки силна ерекция. Стив понечи да се наведе над нея, но Уенди го задържа. Сега тя беше тази, която пое инициативата. Направи му знак да се изтегне по гръб и той се подчини.

Тя полулегна върху него, затърка зърната си в широките му, окосмени гърди, докато устните ѝ постепенно се спускаха все по-надолу, обсипвайки с милувки цялото му тяло.

Стив се наслаждаваше на ласките, с които Уенди неимоверно засилваше възбудата му, и сам я галеше по най-ерогенните точки. Двамата едновременно усетиха, че повече не могат да сдържат страстта си.

— Ела в мен, Стив... — застена Уенди. — Искам да те чувствам целия.

Тя се плъзна върху него, подпря се с две ръце на широките му гърди и го пое дълбоко в себе си.

Ханшът ѝ започна да се движи бавно и спиралообразно. Стив се надигна нагоре срещу нея, за да ѝ помогне. Тя затвори очи и отметна назад главата си, наслаждавайки се на твърдата му мъжественост. Стенанията тежкото им дишане изпълниха тишината. Въздухът тежеше от аромата на мускус, която ги обгърна като невидим воал.

Уенди се движеше все по-буйно, като насочваш ритъма си към следващата експлозия на страстта, чиято първа вълна вече бе започнала да се надига. Като усети, че идва, помитайки всичко пред себе си, тя вкопчи ръце в раменете на Стив. Точно в този миг я заля втората, този път още по-мощна вълна. И отново той достигна оргазъма си заедно с нея. Уенди извика пронизително от възторг и рухна върху гърдите му, притискайки се в така силно, като че искаше никога повече да не го пусне. Стив я обгърна със силните си ръце и остана в нея наслаждавайки се на усещането, че от двете тела бе станало едно цяло.

— Хубаво беше — въздъхна Уенди, доста по-къс все още сгушена в прегръдките на Стив.

Далече долу в Долината на фараоните беше угасна и последният огън в лагера на египтяните.

— Боже мой, Стив, какво направи с мен?

— Бих могъл да те попитам същото и аз — каза той, ухилен. — Ти си направо талант в любовта. Напълно съм изчерпан. Ако продължим така, утре през целия ден ще спя...

— Но за съжаление няма да можем. — Уенди се усмихна. — Нали трябва да си заслужим парите. Може би е най-разумно да се върнем обратно при палатките в долината. Иначе твоите хора ще станат подозрителни и ще тръгнат да те търсят. Ако можеха да ни видят така, направо щяха да се ококорят...

— Имаш право, Уенди — съгласи се Стив и бавно се освободи от прегръдката ѝ. — И аз мисля така. Да си тръгваме, и без това тук ще стане студено. В края на краищата, не бих искал да съм виновен, ако хванеш хрема така, както си изпотена.

— Я се погледни и ти самият — отвърна, смеейки се Уенди, събра дрехите си и бързо се облече. — И ти не изглеждаш като излязъл от кутийка...

След като полудуваха като деца на воля, най-накрая ръка за ръка се отправиха надолу към долината. Преди да напуснат платото, Уенди се огледа още един път и погледът ѝ потърси мястото, където със Стив се бяха любили така страстно. През целия си живот нямаше да го забрави!

Крачейки мълчаливо до Стив, тя наблюдаваше луната, която обливаше долината с бледа светлина. Романтичният пейзаж ѝ въздействаше още по-силно, тъй като за часове целият ѝ живот се бе променил. Уенди беше сигурна — нищо нямаше да бъде повече както преди. Най-последно бе познала любовта, за която мислеше, че се среща навярно само в книгите.

— Знаеш ли какво? — попита Стив, когато бяха почти стигнали до лагера. — Всъщност, с най-голямо желание бих те поканил в палатката си. Бихме могли да си поговорим още малко... — Той ѝ намигна дяволито.

— Смятам, че трябва първо да се наспим, Стив — възрази Уенди, макар че ѝ беше трудно да му откаже. — Не издържам повече и имам нужда от съня си, г-н док горе! В края на краищата, иска ми се утре да застана със свежо лице пред чудесните съкровища. Те имат право на това след всичките тези години. Затова е по-добре да спим разделени. Нали се сещаш, какво ще се случи иначе?

— Разбира се, че се сецам — отвърна ѝ усмихнат Стив. — Тъкмо затова ми е толкова тежко. Е добре, и аз трябва да съм разумен. Нека бъде по твоему. Но знай, че ти съвсем ме обърка. Съвсем не съм сигурен, дали изобщо ще мога да затворя очи...

Пред палатката ѝ Стив още веднъж я прегърна и я целуна нежно по устните.

Уенди се загледа с копнеж след него, преди да влезе и да си легне.

Едва след като повторно изживя мислено всичките прекрасни минути от тази вечер, тя потъна в дълбок сън.

IV

Мъжът, който рано на следващата сутрин слезе от самолета на летището в Луксор, беше мършав и с невзрачен вид. Дебелите рогови рамки на очилата, които носеше на бледото си лице, също не допринасяха много за външността му. Силната жегла му се отразяваше зле. Ако още в Лондон знаеше, в какво всъщност се впускаше, със сигурност щеше да се замисли, дали да предприеме това пътуване. Но в Лондон бяха на мнение, че тъкмо той, Тайтърс Смит, трябвало да провери в Луксо проучванията при д-р Нортън и при това да установи дали междувременно не можело да се намалят малко разходите.

Когато ставаше въпрос за пари и сметки, нямаш по-добър човек от Тайтърс Смит. Той от дълги години работеше в управлението на големия лондонски музей и досега винаги изпълняваше задълженията си неуморно усърдно.

Смит беше този, на когото още преди две седмици му направи впечатление, че разходите по този проект за проучване нарастват все повече, а той не можеше да търпи това просто така! Началникът му също сметна, че ще е най-добре, ако се качи в следващия самолет, за да нагледа сам нещата в Луксор. Тайтърс Смит беше извънредно очарован от това предложение, тъй като можеше веднага да изясни проблема на място. Сега обаче сам се проклинаше, че е дошъл тук, тъй като действително не си беше представял, че ще е толкова горещо!

Като капак на всичко бяха ленивите митничари, на които понятието експедитивност изглежда беше напълно непознато. Тромаво и бавно, те претърсваха багажа на пристигналите пътници, докато Тайтърс Смит копнееше колкото се може по-скоро да отиде при д-р Нортън. В края на краищата, той беше решил през краткия си престой да направи куп неща и самолично да провери всичко, за да може след това да докладва на началника си. Само че служителите на летището никак не се интересуваха, колко важно бе това за него.

Тайтърс Смит въздъхна, когато най-после привършиха всички формалности и сега най-после премина граничния контрол. Заглежда

се за такси, но беше затруднен в цялата тази навалица наоколо да открие някаква кола. С облекчение махна с ръка на един автомобил, който изглежда някога е видял и по-добри времена. Таксито се приближи веднага и спря със скърцащи спирачки.

От него слезе дебел египтянин, показа с широка усмивка развалените си зъби и посегна да вземе стария куфар на главния счетоводител.

— Бих искал да отида до Долината на фараоните, мистър — каза Тайтър Смит и избърса потта от челото си. — Колко ще струва?

Египтянинът се разтопи от любезност и след това на развален английски назова цена, която според Тайтър Смит би накарала всеки нормален човек да се изчерви от срам.

— О, не — възрази той решително. — Твърде скъпо е за мен. По-добре да пътувам с автобуса.

И преди арабинът да успее да предприеме нещо, Тайтър Смит си взе куфара от багажника и просто ос тави мъжа да стои като втрещен. Огледа се за някакъв автобус. Египтянинът се тупна ядосан по челото докато седнаше отново зад кормилото и потегли с ревящ мотор. Откъде ли можеше да знае, че Тайтър Смит беше човек, който не мразеше нищо толкова много, както надутите цени. Освен това той беше счетоводител до мозъка на костите си, за да може да се освободи от това си качество.

И така, Тайтър се помъчи да игнорира жегата, до колкото можеше, хвана си куфара и тръгна пеш, за да се добере до другия край на летището. Беше му трудно, тъй като не владееше местния език. Но щом ставаше въпрос да се спестят разноски, тогава мършавият мъж надмина себе си.

Изтече почти четвърт час, докато най-после успя да намери спирката, където бяха паркирани автобуси, изглеждащи не в първа младост. Твърдо решил да стигне до целта си с едно от тези отчайващи превозни средства той отиде до един автобус, в който шофьорът седеше за кормилото и разлистваше стар, измачкан вестник. При въпроса на Смит египтянинът сложи настрана вестника!

— Долината на фараоните ли? — повтори той подозрително, лъхайки на алкохол, както с ужас установи Смит при качването си. — Влизайте, мистър, тъкмо потеглям.

Смит плати билета, чиято цена представляваше смешно малка част от това, което поиска таксиметровият шофьор. Счетоводителят се зарадва. „Отново спести пари!“

Докато се настаняваше на неудобната седалка и се мъчеше да смести куфара си в скъсаната мрежа на багажника, пристигнаха и другите пътници: орляк деца с майките си, старци и няколко младежи. Освен това още и дребни твари, като кокошки и патици в кафези. „Това ще да е доста бурно пътуване“ — констатира ужасено Смит.

Прозорецът, който се опита да отвори, за да глътне малко свеж въздух, заяждаше. На всичко отгоре старецът, настанил се до него, вонеше ужасно на чесън.

Най-после автобусът потегли, бълвайки черен облак след себе си. Той се разтресе силно, преди да набере скорост и Тайтър Смит изпита пълен дискомфорт. Но постепенно счетоводителят свикна с вибрациите и се опита поне малко да се настани удобно.

След около четиридесет и пет минути, изведнъж за ужас на Смит автобусът спря посред пустинята. Шофьорът го погледна и му посочи отворената вече врата.

— Долината на фараоните — обяви той и още един път вдигна показалец към вратата.

Тайтър Смит го проследи с поглед, но дори и при най-добро желание не видя нищо, освен пясък и безотрадната пустош. Едва от следващите жестове на египтянина му стана ясно, че целта на пътуването му се намира далеч встрани от маршрута на автобуса. Не му оставаше нищо друго, освен да извърви пеш остатъка от пътя — цели две мили под палещото слънце.

Тайтър Смит изруга като каруцар, тъй като това естествено не му допадна. Ядосан, той взе куфара си от багажника и слезе тромаво. Съвсем не го интересуваше, че другите пътници го загледаха подигравателно.

Уенди и Стив от ранно утро се бяха заели да проучат разчистената вчера гробница и да напишат доклада си за музея. Наистина на Уенди й беше много трудно да се върне отново към действителността на всекидневието — нещо, което изглежда не представляваше никаква трудност за Стив. Никакви приятелски жестове, нито една усмивка едва-едва, която да й покаже, колко копнее

по нея. Не, тази сутрин той отново беше усърдният изследовател, какъвто го познаваше.

Като го наблюдаваше така, докато работеше, няколко пъти ѝ мина през ума мисълта да го заговори за изминалата нощ. Само приятелска усмивка или бегла милувка щяха да са ѝ достатъчни. Но днес Стив нямаше време за такива неща. На Уенди почти ѝ се стори, че само е сънувала неописуемата любовна нощ с него. „Не може все пак да е толкова студеносърдечен, че да пропъди напълно от ума си това преживяване!“ Тя самата се удивяваше, че толкова живи бяха в паметта ѝ часовете със Стив.

— Двадесет ярда — откъсна я от мислите ѝ гласът му. Беше се заел да измерва гробницата. — Какво има! Уенди? Мечтаеш ли? Нанеси размерите в листа, за да можем най-после да приключим.

Тя трепна като го чу да ѝ говори така. Стив отново беше шефът, за когото всичко ставаше прекалено бавно и който очакваше от сътрудниците си почти нечовешки усилия. Най-добре бе да не казва нищо, а да изпълни разпорежданията му. Надяваше се по обяд да има възможност да побеседва с него на спокойствие. Искаше абсолютно да е наясно какви са чувствата му към нея. През последната нощ два пъти ѝ се беше клел в любов, но сега това изобщо не личеше...

Внезапно се чуха някакви гласове горе. Наистина твърде тихи, тъй като Стив и Уенди се намираха дълбоко в подземие, но все пак толкова ясно, че Стив веднага прекъсна да работи и се послуша.

— Ела, Уенди — подкани я той. — Мисля, че трябва да видим какво става...

Не беше нужно да бъдеш кой знае колко проникателен, за да забележиш, че на Стив съвсем не му харесва да бъде обезпокоен при работата си. Въпреки това, той напусна заедно с Уенди гробницата.

— Моля ви, елате бързо двамата горе! — извика им Ахмед. — Важно е!

Естествено Стив и Уенди се запитаха какво ли пък е чак толкова важно. Завързаха се с въжета и дадоха знак да бъдат изтеглени нагоре от работниците. Уенди я попариха студени тръпки, тъй като отново живо си представи мига, когато едва не загина в пропастта. Но се помъчи да не мисли повече за това и се остави силните мъже да я издърпат на повърхността.

Секунди по-късно разбраха защо Ахмед ги беше извикал. На няколко крачки от входа към разкопките поеше силно изпотен, мършав мъж, който тъкмо снемаше роговите си очила, за да ги избърше.

Уенди трепна неволно, като го видя. Тя, която често си имаше вземане-даване с управата на музея, естествено го позна веднага. Това беше Тайтър Смит, главният счетоводител, за когото се говореше, че върши работата си с точност до сто и петдесет процента! Педант до мозъка на костите си! „Но какво, собствено, търси той тук, в Луксор?“

— Познаваш ли го? — прошепна Стив, като забеляза уплашения й поглед. — Кой е този?

Суховатият мъж заговори, преди Уенди да успее да му обясни.

— Добър ден, господа. Добър ден, мис Килбърн. Д-р Нортън, името ми е Тайтър Смит. Вероятно не ме познавате, но затова пък аз ви познавам много добре. Изпратиха ме от музея. Моля за извинение, че не ви уведомихме предварително, но трябваше да се действа бързо. Пристигнах тук, за да проверя разходите. В Лондон биха искали да знаят причината, защо през последните три седмици разходите са нараснали направо неимоверно...

— Мисля, че сънувам — промърмори Стив изненадан. — Мистър Смит, кажете ми, моля ви, че това е само лоша шега от ваша страна. Днес наистина имам твърде много работа и не съм в настроение за такива глупости!

— Стив, моля те — предупреди го бързо Уенди. — Сигурно наистина е така, както казва той. Познавам достатъчно дълго мистър Смит, за да знам, какво те чака.

— Благодаря много за подкрепата, мис Килбърн — каза Смит със сдържана усмивка. — Д-р Нортън, ръководството на музея ме помоли да проверя, дали разходите са основателни. Тъй като престоят ми е ограничен естествено бих искал веднага да се заема с това. Моля ви, покажете ми всички данни и документи, които, надявам се, сте съхранил добре...

— Мистър Смит, надявам се, не говорите сериозно — възмути се Стив. — Не ви ли е ясно, че мис Килбърн и аз сме затънали до гуша в работата с нашите проучвания? Имате ли изобщо някаква представа какво означава това? Така че, Бог ми е свидетел, нямам време да преглеждам с вас никакви си документи!

Уенди забеляза, как Смит го наблюдава над ръба на роговите си очила.

— Мистър Нортън, трябва настоятелно да ви помоля да възприемете спрямо мен друг тон — каза той с леко раздразнение. — Мнението ви за счетоводството не ме интересува. Но, моля, имайте предвид, че бих могъл да издействам в бъдеще необходимите средства за проучванията ви да бъдат драстично намалени. Тъй като предполагам, че това няма да ви зарадва, то очаквам от вас добросъвестно сътрудничество. И така, къде са документите? Бих искал да започна веднага с проверката. Три дни ще са ми напълно достатъчни, за да мога да получа ясна представа...

— Това не може да бъде — повтори още веднъж Стивън, след като Тайтърс Смит се вмъкна в палатката, където се намираше цялата документация. — Какво търси това човече тук? Той не е с всичкия си! Като че си нямам никаква друга работа, освен да се грижа за неговите, така наречени, важни документи. Намираме се в Египет, а не в Англия. Критериите са други.

— Но той е тук, Стив — успокояваше го Уенди, като сложи ръка на рамото му. — Ще трябва да се примириш с това. Може би ти смяташ Тайтърс Смит за глупаво човече, по аз го познавам в друга светлина и знам, че трябва да се отнесеш сериозно с него. Ако поиска, той действително може да съкрати средствата за изследванията. В случай, че забележи при документите някакви пропуски, може и така да стане. Смит ще отдаде голямо значение на фактурите за всяка покупка, която си направил тук.

— Фактури — изсумтя Стив и стисна гневно юмруци. — И откъде, по дяволите, трябва да взема фактури? Ахмед купува хранителните запаси за мен и за работниците от най-близкия пазар в града. А търговците там не издават никакви фактури. Тук сме в Ориента. Това твойт главен счетоводител все още не го е осъзнал напълно...

— Моля те, не се вълнувай сега, Стив. Най-добре ще е, ако продължим работата си, както досега. Остави го псе пак да провери документацията. Той положително е достатъчно зает с това. А ние двамата трябва да продължим оттам, където спрахме.

— Имаш право, Уенди — каза след малко Стив, макар все още му беше трудно да се успокои при мисълта за този арогантен човек. — Ставам толкова раздразнителен, защото не мога да понасям такива като Смит. Но през последните седмици действително трябваше да изразходим много пари. Въпреки това, заслужаваше си. Знаеш какво откритие направихме! Но навярно е безполезно да се обяснява на този Смит. Той ще се втренчи само в цифрите си и ще се пита каква стойност има това, което намерихме и дали ще е достатъчно да се покрийт разходите, които вече сме направили. Уенди, съжалявам, ако съм повишил малко тон, но с хора като Смит никога не съм се разбирал! Колко е добре, че поне ти беше тук!

Очите на Уенди засияха. Точно това искаше да чуе тя през цялото време тази сутрин. Сърцето ѝ заби по-силно, когато разбра, че опасенията ѝ се оказаха безпричинни. Стив не беше забравил изминалата нощ!

— Да използваме времето до обяд — каза тя, опивайки се да спре вълнението си, — за да можем да сме готови поне до известна степен, в случай, че на Смит му хрумне да те нервира с допълнителни въпроси.

Уенди не подозираше, колко беше права с това предположение!

V

Тайтър Смит отчаяно пъхтеше, докато преглеждаше документацията, която се намираше в палатката д-р Нортън. Кошмарът на всеки счетоводител! Действително имаше опасения, че документите тук нямаше бъдат подредени надлежно в папките, както се очаква от ръководителя на един такъв важен изследователски проект. Но това, което успя да види досега, беше върхът на всичко, което беше проверявал през всичките си години работа като счетоводител. Тук наистина имаше куп папки и класификатори, в които обаче ни най-малко се намираха сметки и квитанции, които той можеше признае. Повечето бяха листчета и бележки, от които можеше да се разбере нищо. И сега възникваше въпрос какво е направил д-р Нортън със средствата, които бяха предоставени от управата на музея за проучванията. Беше ли присвоил някакви пари? Тайтър Смит допускаше най-лошото!

Той беше човек, който разбираше от интересите някой учен толкова, колкото и от етруски гробници, а именно абсолютно нищо! Дори не му и мина мисълта, че Стив Нортън изобщо не е могъл да схване важността на тези документи, а вместо това изцяло се е съсредоточил върху работата си. Но как ли би могъл Тайтър Смит да разбере това някога? Светът му беше ограничен и се състоеше само от сметки, които да контролира. Бе се превърнал в писарушка, който вече няма никаква връзка с реалността.

Ядосан, Тайтър Смит хлопна последната папка и я остави настрана. След това погледна часовника си. Цели три часа се беше занимавал с това да проверява и проучва документите. И всеки път, когато се опитваше да се задълбочи в тях, се появяваше някакъв нов проблем. Направо беше отчайващо!

„Трябва да си поговоря сериозно със Стив Нортън — реши счетоводителят и стана. — Така да се стопанисва е просто недопустимо.“

Вземайки това решение, той напусна палатката. Трябваше да сложи ръка над очите си, тъй като яркото слънце го заслепи. Отново започна да се поти. Сега би било най-добре да се изкъпе с хладка вода, но педантизмът му отново надделя. Всичките му лични интереси и нужди бяха на второ място. Работата преди всичко!

— Д-р Нортън, незабавно трябва да говоря с вас!

Стив, който тъкмо се беше заел заедно с работниците да извади на бял свят първите предмети от находката, го погледна изненадано и същевременно раздразнено. Уенди, която стоеше до него, забеляза, че на челото му се появиха бръчки, които не предвещаваха нищо добро.

— Какво има, мистър Смит? — попита негодуващо Стив и даде знак на хората на Ахмед да продължат работата си. Поне тя не трябваше да бъде прекъсната — Не виждате ли, че тъкмо правим селекция на съкровищата от гробницата? Имате ли изобщо някаква представа, какви безценни предмети има там долу? Това откритие е от епохално значение. Ако не възразявате, с удоволствие бих продължил, без да бъда обезпокояван, мистър Смит...

Той твърде натъртено подчерта последните си думи. Не се изискваше голяма фантазия, за да може да се забележи, че този счетоводител е като трън в очите му.

— Д-р Нортън, може би ще бъдете така любезен да ме изслушате — каза Тайтърс Смит, потискайки с усилие гнева си. — Тъкмо се занимавах с проверка на документите за закупуването на превозното средство. Наистина, намерих нещо като договор за покупка, но в този му вид не мога да го призная. Какво направихте с парите, които ви бяха предоставени за това от управата?

— Прахосах ги безцелно и купих с тях украшения и бижута на мис Килбърн, ако искате да знаете точно! — отвърна хапливо Стив и остана доволен, когато Смит внезапно пребледня като тебешир. — С остатъка си открих сметка в Швейцария. Искате ли да разберете още нещо?

Отначало счетоводителят се замисли за малко, докато най-после разбра, че Стив искаше само да го направи смешен. Когато го осъзна, физиономията му доби заплашителен израз.

— Д-р Нортън, не можете да се държите така с мен — избухна той гневно. — Помолих ви да ми сътрудничите. Тъй като

пренебрегвате това, ще намеря други начини и средства, бъдете сигурен. Мис Килбърн, както установих, вие явно сте в близки отношения с д-р Нортън. Дори твърде близки, както ми се струва. Този факт положително ще заинтригува много управата...

— Вече наистина прекалихте, мистър Смит — обърна се грубо към него Стив. — Нямам никакво желание да слушам глупостите ви. За Бога, сега ще жертвам един час и ще прегледам с вас всички документи. Удовлетворява ли ви това?

— Но, разбира се, д-р Нортън — отвърна главният счетоводител. — Да се надяваме, че един час ще е достатъчен...

— Добре — изръмжа Стив, потискайки с усилие гнева си. — Тогава да започваме най-последно. Господ ми е свидетел, че си имам и друга работа...

— Този човек ще ме довърши напълно — изруга Стив час и половина по-късно. — На път е да ме побърка с педантичността си. Знаеш ли, какво искаше само Смит? Но аз не съм чиновник в някакво си счетоводство, а учен...

Той млъкна и погледна бесен към палатката си, в която Тайтър Смит все още седеше и се ровеше в хаоса от документи. Стив беше много доволен, че не се налагаше повече да бъде там. Присъствието на мършавия англичанин му объркваше извънредно много плановите, а най-лошото при това посещение беше, че не можеше да го прекрати.

— Стив, той вече ще миряса. Веднъж само да се задълбочи в бумагите си — успокои го Уенди. — И без това иска да остане само три дни. А ние ще го изтърпим, нали?

— Много се надявам на това, Уенди. Ще ми се да му скроя някой номер, за да разбере най-последно, че не може да постъпва така с нас. Що се отнася до мен, управата на музея може да си мисли, каквото си иска.

— Какво имаш предвид, Стив — Уенди беше много заинтригувана, какво се кани да погоди Стив на този господин. — Не трябва да дразниш без нужда Смит. Той определено е чувствителен. — Тя се засмя дяволито.

— За съжаление, нямам намерение да се съобразявам с неговата чувствителност — заяви Стив. — Не искам просто така да търпя неговото държание. Аз ръководя тази група и няма да допусна да ми нареждат как да провеждам проучванията си. Въпреки всички разходи, имаме необикновен успех. Когато съобща това на онези в Лондон, ще

бъдат повече от доволни и ще свирнат на Смит да даде отбой. Но нека докараме нещата до успешен финал. Уенди, чуй ме добре. Ще ме придружиш днес следобед до града. Ще пусна телекс до Лондон. Междувременно Смит трябва да се оправя тук сам и това би бил най-подходящият момент да...

Лицето му прие съзаклятнически вид, докато шепнеше нещо в ухото на Уенди, с което я накара да се разсмее.

— Добре, че възнамерявате да отидете до града — каза Смит и тикна в ръката на Стив листче с някакви бележки. — Ще ви бъда извънредно задължен, ако предадете по телекса това кратко съобщение. В Лондон вече очакват доклада ми. Нали мога все пак да разчитам, че ще изпратите съобщението? Д-р Нортън, това е и във ваш интерес...

— Разбира се, мистър Смит — отвърна Уенди вместо Стив, защото усети, че той почти е на път да избухне. — Ще се върнем след около два-три часа. Ако междувременно имате някакви специални желания, обърнете се към Ахмед.

Тя посочи към египтянина, който се беше разположил с хората си в сянката на скалите. След уморителната работа те бяха си заслужили честно обедната почивка.

— Той говори ли изобщо английски? — осведоми се скептично Смит, поглеждайки към набития арабин. — Може ли човек да му се довери? С чужденците човек трябва да е нащрек...

— Забравете това! — прекъсна го Стив. — Ахмед е от най-добрите ми хора, на когото дължа много. Той беше дясната ми ръка, преди мис Килбърн да пристигне тук. И така, на всяко време можете да се обърнете към него, в случай че възникне някакви проблем. Но ние скоро ще се върнем.

Той му кимна и напусна заедно с Уенди палатката. Навън вече ги чакаше джипът. Тайтс Смит се загледа със смесени чувства след тях, докато се качваха в него и отпътуваха. Минути по-късно го изчезна зад хоризонта в голям облак прах.

Заблуждаваше ли се или наистина му се стори, че египетските работници там, при скалите, го гледаха някак странно. Смит имаше впечатление, че някои от тези бедно облечени и небръснати младежи му се присмиваха.

„И какво от това?“ — помисли той и не им обърна повече внимание. И без това бе достатъчно зает с подреждането на документите. Предстоеше му още толкова работа, че едва ли щеше да му се наложи да търси Ахмед за някаква услуга.

Тайтс Смит избърса потта от челото си и изпъшка. Горещината беше непоносима. Едва сега почувства колко много е жаден. Трябваше да пийне нещо. Навярно тогава работата му щеше да тръгне по-леко.

С това намерение той излезе от палатката и се огледа за Ахмед. Нужно му бе известно време, докато го открие. Мургавите мъже отново се бяха заловили за работа — точно при гробницата, която Стив Нортън беше открил вчера. Тайтс Смит на драго сърне би я разгледал още веднъж. В края на краищата, той също се интересуваше от старини!

Вдигна ръка и направи знак на Ахмед. Той го видя, прекъсна работата си и веднага дойде при него.

— Жаден съм — каза Смит и избърса капка пот от крайчеца на окото си. — Д-р Нортън ми каза, че трябва да се обърна към вас, в случай че... искам да кажа...

— Разбира се, мистър Смит — отвърна египтянинът с любезен глас и дори направи лек поклон. — Елате, ще ви покажа съда с водата.

Тръгна напред и на Тайтс Смит не му оставаше нищо друго, освен да го последва. Ако сега би могъл да види лицето на Ахмед, със сигурност щеше да му направи впечатление подигравателната усмивка, която играеше по устните му. Смит естествено не подозираше нищо за краткия разговор, който Стив бе провел, преди да отпътува...

— Ето, там — Ахмед му посочи един ръждясал варел. — Нашите водни запаси...

Смит заразглежда изпитателно и недоверчиво варела и стария черпак, който висеше отстрани. При нормални обстоятелства той не би и докоснал тези съдове, тъй като му изглеждаха твърде мръсни. Но в това извънредно положение не можеше да предявява претенции.

Въздъхна, отиде до варела и потопа черпака. Първо пое внимателно една глътчица. Водата имаше доста особен вкус, но пък беше студена и освежаваща.

Докато гребваше втори път, с крайчеца на очите си забеляза, че внезапно двама египтяни хукнаха към Ахмед, като жестикулираха лудо с ръце. Бяха много възбудени.

Смит спря да пие и се загледа към тях. Ахмед първо изслуша мълчаливо разтревожените мъже, преди да се обърне към него.

— Мисля, че веднага трябва да отидем на мястото, където моите хора са копали току-що, мистър Смит — обясни гой. — Казаха ми, че са се натъкнали на кости...

— Моля? — възкликна Тайтър Смит и изпусна черпака във водата, когато осъзна важността на това изненадващо съобщение.

Започна трескаво да разсъждава. Д-р Нортън и мис Килбърн отсъстваха и ако успееше да нагласи ловко нещата, тогава беше възможно да си припише тази находка като своя собствена заслуга.

— Елате, мистър Смит — помоли го настоятелно Ахмед. — Вие сте единственият тук, който може да ни каже, какво да правим по-нататък.

Ахмед съзнателно използва тези думи, за да го поласкае. Разбира се, Смит не забеляза това, а действително забърза към мястото на находката. Той често си бе мечтал тайничко да направи някакво сензационно откритие, за което после да говорят всички. И сега изглеждаше така, като че стоеше съвсем близо до сбъдването на дълго бленуваната мечта.

Погледна в посоката, където сочеше Ахмед и бързо установи, че мястото, където двамата египтяни бяха копали, се намираше малко настрана от досегашните разкопки. „Там навярно все още никой не е предприемал по-задълбочени проучвания. И сега справедливата съдба иска тъкмо аз, Тайтър Смит, да взема участие в това историческо откритие.“

Смит хвърли поглед към изкопа, дълбок около шест стъпки, в който единият от работниците продължаваше да копае с лопатата, докато другият обясняваше трескаво нещо на Ахмед.

— Какво каза той? — поиска да разбере Смит. Направо щеше да се пръсне от любопитство. — Хайде, говорете, човече!

— Каза, че д-р Нортън е възложил на него и приятеля му да търсят в непосредствена близост за други гробници — обясни Ахмед с делови тон. — Двата случая са попаднали на тази дупка. Но какво говорят? Вие сам трябва да я разгледате...

Смит не изчака да му повтарят. Макар че по принцип не беше от най-пъргавите, гой изведнъж се забърза и то въпреки убийствената

обедна жегга. Спусна се в изкопа и с припрени жестове посочи на египтянина да се изкатери горе, за да може да огледа по-добре.

— Ахмед, тук има нещо! — извика възбудено.

Сега вече беше неудържим. Грабна лопатата и започна да копае. Не мина много време и тя се натъкна на нещо твърдо в пясъка.

Смит спря, огледа се и продължи да почиства предпазливо с ръце. Малко по-късно той изрови чифт кости и се втренчи в тях като омагьосан.

— Погледнете това, Ахмед — обърна се към египтянина, застанал на ръба на изкопа със смаян израз на лицето. — Съвсем малки кости. Изглеждат като... като на дете. Господи, и аз направих такова откритие!

— Старите документи... — продума Ахмед, дълбоко развълнуван. — Значи все пак е истина...

— Какво искате да кажете с това, Ахмед? — улови се веднага на въдицата Смит, без да подозира какво цели с това египтянинът. — Не ви разбирам.

— Преди няколко дни д-р Нортън ми разказа за старите документи от епохата на разцвета на Луксор — обясни му Ахмед. — Там ставало дума за това, че древните владетели заповядвали да убиват робите и децата им, когато сами усетели, че наближава смъртта им. По този начин вярвали, че ще имат робите си и в отвъдния свят. Изглежда, като че предположението на д-р Нортън сега ще се потвърди, мистър Смит. Разкопките тук са недвусмислено доказателство за това, както ми се струва.

— И аз ги извадих на бял свят — заекна развълнуван Тайтър Смит, като не можеше да сдържа повече ликуването си. — Д-р Нортън ще се ококори от изненада, когато се върне!

Тайтър Смит започна да се държи така, като че той беше ръководител на този изследователски проект. Даде указание на Ахмед да се погрижи работата на този участък да се усили. Двамата египтяни сега трябваше да копаят до изнемога, за да задоволят жаждата за слава на мършавия мъж с роговите очила.

Смит беше толкова увлечен в „работата си“, че отначало изобщо не долови шума от двигател. Едва когато той стана по-силен, той погледна нататък. Към лагера приближаваше джипът. Д-р Нортън и неговата асистентка се връщаха от града. „Тъкмо навреме, за да станат

свидетели на това историческо разкритие, за което имам толкова голям принос!“

Отправи се с бързи крачки към автомобила, който току-що беше спрял пред палатките. Предчувстваше удоволствието от смаяната физиономия на д-р Нортън, когато узнае за събитията, станали по време на неговото отсъствие.

— Д-р Нортън! — възкликна запъхтян Смит и посочи възбудено към изкопа, който беше накарал да изкопаят, за да може по-бързо да изнесе на бял свят важната находка. — Случи се чудо! Трябва незабавно да дойдете с мен. Непременно трябва да ви...

— Само се успокойте, мистър Смит — рече Стив и помогна на Уенди да слезе от джипа. — Съвсем не сте на себе си! За Бога, какво се е случило? Да не сте имал проблеми с хората ми?

— Напротив! — запъхтя се Смит и нетърпеливо го задърпа за ръкава на ризата му. — Те ми оказаха голяма помощ при откритието ми!

— При откритието ви? — попита Стив недоумяващо.

— Да, робите и децата им — продължи главният счетоводител. — Господи, д-р Нортън, не разбирате ли? Ахмед ми разказа за старите документи, в които пишело, че владетелите преди смъртта си карали да умъртвяват слугите им. Сега намерихме един такъв гроб. Отдалечен е на не повече от сто ярда от входа на гробницата, която вчера разкрихте. Непременно трябва да видите това. Елате с мен!

Беше толкова възбуден, че не забеляза погледите, които си размениха Стив и Уенди. Забърза нататък към мястото, където двамата мъже под ръководството на Ахмед отдаваха всички сили да изкопаят трапа още по-дълбоко.

— Тук е! — обяви той и посочи триумфиращо парчетата от кости, които лежаха пред него в пясъка. — Вгледайте се в тези останки по-добре. Това са немите свидетели на едно отдавна минало време. Как ги оценявате, на колко ли стотици години са?

Стив си даде няколко секунди време, докато стъкми отговора си. Мъчеше се да не се разсмее с цяло гърло, докато уж потънал в мисли, потриваше брадичката си.

— Е, не мога да кажа с точност това, тъй като са тук твърде отдавна, мистър Смит. Но, ако смея до някаква степен да се осланям на

паметта си, то бих казал — някъде приблизително от една до две седмици...

— Една до две... какво, моля? — попита Смит, без да разбира нищо. — Д-р Нортън, правите си лоши шеги с мен.

— Наистина, мистър Смит, не знам как да ви го съобщя — започна най-после да обяснява Смит. — Но се боя, че ще трябва да поохладя малко радостта ви. Ужасно съжалявам, ако разрушавам надеждите ви, но тези кости наистина не са по-стари от една до две седмици. Искам да ви кажа също, защо с така. За нещастие вие не сте се натъкнал на никакво древно погребение, а на трапа, в който се намират кухненските ни отпадъци, мистър Смит. А те не представляват никакъв интерес за науката, сър.

Физиономията, която направи счетоводителят, възнагради Стив за всичките му ядове, които му беше причинил Тайтър Смит досега.

VI

Над пустинята се свечеряваше. Уенди долови тъжна песен, изпълнявана от египетските работници. Беше се оттеглила в палатката си, за да поработи още малко над записките през деня и евентуално да ги прередактира. Отнасяше се към работата си много сериозно, но някак си не можеше изцяло да се съсредоточи.

След третия опит се отказа и остави настрана документите. Стана, отиде до изхода и отметна настрани брезента. Погледна към палатката на Стив, която беше отдалечена само на няколко ярда.

Трепна, когато го видя да стои на входа ѝ. Той също я забеляза и по лицето му премина лека усмивка.

— Е, приключи ли вече? — осведоми се Стив, като се приближи. Уенди поклати глава.

— Опитах се, но просто не мога да се концентрирам. През цялото време мисля за други неща. Неща, които с удоволствие бих обсъдила с теб. Но досега нямаше никаква възможност за това. Стив, трябва да поговорим за нас. Дори и изследванията ти да те ангажират изцяло, не бива да пренебрегваш нашите чувства.

— Имаш право — каза той дрезгаво и я загледа право в очите. — Странно, но и аз не мога да се съсредоточа. Канех се да изследвам някои предмети, но се наложи да изоставя работата заради мислите по теб. Да си поговорим, Уенди. Трябваше да го направим много по-рано, но тъкмо тогава пък Тайтърс Смит ни се изпречи на пътя.

— Да се надяваме, че не си го засегнал много — Уенди отстъпи встрани, за да го пропусне в палатката си. — Беше твърде шокиран, като узна, какво е изровил.

— Така му се пада — ухили се Стив. — Нека да му е за урок. Да се надяваме, че ще си вземе поука от него — а именно, че не може да се постъпва така с нас.

— Къде се дяна той всъщност?

— В палатката си е, предполагам. Вероятно още виси над документите, които взе със себе си. И по-добре. Поне няма да ни пречи

до края на вечерта...

Уенди погледна Уенди в очите така нежно, че по гърба ѝ неволно пробяга тръпка. „Ето го пак — това чувство на несигурност! Това вълнение, което ме обзема всеки път, когато съм сама с него.“ А след случилото се между тях миналата нощ то беше станало още по-силно.

— Стив, днес сутринта ми се искаше да те убия — започна тя. — Беше толкова недружелюбен, че на няколко пъти се питах, дали нощес ми каза истината за отношението ти към мен. Имах усещането, че всичко беше само една игра за теб...

— Естествено, че не е така, Уенди. — Стив я взе в прегръдките си и я притисна до себе си. — Но ти знаеш каква голяма отговорност нося тук. Трябва да мисля за всичко. Съжалявам, ако си ме разбрала погрешно, не предполагах. Може би наистина поведението ми се дължи на факта, че дълго време бях сам.

— Сега вече не си, Стив Нортън — отвърна Уенди, повдигна глава и го погледна право в зениците. — Бих искала да останеш тази нощ при мен. Покажи ми, че не се лъжа в чувствата си.

В очите на Стив светна радостен блясък. Той се наведе и я целуна. Отначало само съвсем ефирно, като лек полъх на вятър. Но после целувката му бързо стана гореща. Уенди затвори очи и откrexна устни, за да поеме езика му.

Отвърна му с такъв жар, вкопчила се здраво в него, сякаш не искаше да го пусне никога повече. Едва след цяла вечност устните им се отделиха.

— Люби ме, Стив... — замоли го пламенно. Чувствата, които можеше да съдържа някак си през деня, сега отново надделяха. — Покажи ми, какво съм за теб. Сега и тук!...

Преди няколко дни Уенди може би щеше да се удиви на това, с каква откровеност разкриваше съкровенията си възжелания. Но междувременно тя се беше променила много. Беше станала съвсем друга жена. Жена, която държи на чувствата си и иска да ги изпита докрай.

Стив ѝ се усмихна нежно и отново я целуна. И двамата бяха крайно възбудени. Той се зае с копчетата на блузата ѝ, като устните му неуморно обхождаха тялото ѝ. Голата ѝ кожа разпали нежността му и я превърна в изгарящо го желание.

— Красива си като богиня... — промълви и загали гърдите ѝ, чиито зърна с готовност се втвърдиха и палаво щръкнаха напред. — Все още не мога да повярвам, че ми принадлежиш...

Уенди само се усмихна. Безмълвно смъкна ципа на панталона си и го изхлузи заедно с бикините си, заставайки пред него като нимфа.

— Ела с мен в леглото... — помоли го тя и му протегна ръка.

В този миг беше самото олицетворение на съблазънта. Жена, която знаеше какво желае. С всяка фибра на тялото си, с погледа и ръцете си тя му даде да разбере, че копнее да бъде любена от него.

Стив трескаво издърпа ризата от тялото си и небрежно я захвърли на пода. Същото се случи с джинсите и слипа му, докато и той застана съвсем гол пред нея. Видът на внушително възбудената му мъжественост предизвика сладък спазъм в корема ѝ.

Пристъпи към нея, вдигна я със силните си ръце и я понесе към леглото. В палатката гореше само една малка свещ, която придаваше на обстановката романтичен привкус — така подходящ за две души, които са готови да си дадат всичко...

Стив я положи нежно в постелята и се изтегна до нея. Загледа я в очите, докато ръцете му галеха тялото ѝ, следвайки неотклонно контурите му. Тя се отпусна и започна да се наслаждава на радостните тръпки, които една след друга я връхлитаха. Същевременно пръстите ѝ опипваха всеки сантиметър от мускулестия му ханш, подготвяйки го за това, което щеше да стане.

Стив покри гърдите ѝ с целувки, а езикът му започна пъргаво да изследва тайните, чувствени места между бедрата ѝ, докато Уенди наддаде възторжени вопли.

Тя се наслаждаваше на нежностите му със затворени очи и ги отвори пак едва когато той се наведе над нея. Разбра го и откrehна бедрата си, за да го улесни. Секунди по-късно, когато го усети дълбоко в себе си, сякаш небето и земята се сляха. Тих стон се изтръгна от гърлото ѝ. Пламъчето на свещта започна да трепка и най-накрая изгасна съвсем. Но никой от двамата не го забеляза. Те вече се намираха в буйния водовъртеж на страстта, която все повече ги унасяше — далече, далече към недостижими висини...

Стив се движеше нежно и бавно в нея. Уенди повдигна таза си и обхвана хълбоците му с крака. Ръцете ѝ посегнаха към раменете му, като че искаше да намери опора там. Постепенно ритъмът на Стив се

ускори, ставаше все по-буен. Уенди почти неистово му партнираше, забила нокти в гърдите му. Но тя все още бавеше кулминацията, тъй като искаше да се наслаждава още дълго на неописуемото чувство на опиянение.

— Аз... люби ме, Стив — шепнеше тя с глас, който като че не беше неин. — Моля те, продължавай така, моля те... моля те!...

Шумното дишане на Стив изпълни палатката, когато той усети, че се приближава до кулминацията. Уенди спусна клепки и замята диво глава напред-назад, виейки ханша си като обезумяла.

Тялото ѝ конвулсивно се затресе, залюляно от горещата вълна на екстаза. Пред очите ѝ затанцуваха пъстроцветни кръгове, щом вихърът на неземните чувства я понесе. Испита огромна радост, почувствала интуитивно, че и Стив споделя това усещане за върховно щастие.

От гърлото ѝ се изтръгна вопъл. Вкопчи се силно в него, търсейки опора.

— О, Стив!... — прошепна.

Не каза нищо повече, сгуши се на рамото му и скоро заспа, преизпълнена от сладостна нега.

В този час и Тайтърс Смит не можеше да се съсредоточи в работата си. Навярно защото добре помнеше, по какъв коварен начин го беше праметнал Стив с помощта на египтяните. Още по време на вечерята при лагерния огън усети нещо в погледите на работниците. Макар че никой не каза нищо, стори му се, че забеляза подигравка в тях.

Изглежда всички в лагера съзаклятничеха срещу него и просто не можеха да разберат, че присъствието му в Долината на фараоните си имаше важна причина. Той искаше само всичко да е изрядно. Ръководеха го само разумни, икономически интереси.

Може би щеше да е по-добре, ако направеше една малка разходка, за да се поразее от тези мисли. Може би щеше да му се удаде да размени някоя дума с Уенди Килбърн. Познаваше младата жена още от музея и досега всъщност я беше считал за наистина авторитетна личност. Може би щеше да успее с нейна помощ да убеди д-р Нортън, колко важна е неговата задача. Тогава отношенията им навярно отново щяха да се изгладят. В момента изглеждаше така, като че повече нямаше никаква възможност двамата някога отново да

изгледят отношенията си. А това положение според Тайтърс Смит, въпреки целия му гняв, не можеше да продължава!

Той напусна палатката си, която работниците бяха разпънали малко настрани от лагерния огън. Смит отдаваше голямо значение на възможността да остане на спокойствие и това му желание, разбира се, беше уважено.

Ако не грешеше, палатката на мис Килбърн се намираше нататък, на около двайсет ярда, недалеч от тази на д-р Нортън. Той, изглежда, за късмет вече спеше, защото неговата тънеше в мрак. „Още по-добре, поне тази вечер няма да ми се наложи повече да се разправам с него. Мис Килбърн сигурно още не си е легнала.“ Смит си спомни, как бе споменала бегло, че искала още веднъж да прегледа бележките си. Впрочем, така подобаваше на една съвестна археоложка!

Но, когато пристъпа по-близо до палатката на Уенди, на Смит му се стори, че чува странни звуци. Отначало реши, че се заблуждава. Но след това ги чу отново.

Тихо стенание и същевременно тежко дишане на мъж. „Аз... ето ме, люби ме, Стив...“ — гласът принадлежеше на Уенди Килбърн. Не бе трудно да се досети човек какво точно ставаше вътре. Тя беше с д-р Нортън според звуците, двамата съвсем не обсъждаха научни проблеми, а се отдаваха на съвсем други занимания. Занимания, които накараха Тайтърс Смит, заклет стар ерген, да се изчерви в мрака от срам.

Главният счетоводител се обърна рязко, докато мис Килбърн продължаваше да издава сподавени вопли. Той просто не знаеше какво да предприеме.

— Содом и Гомор! — промълви ужасено и тръгна на пръсти обратно да се връща, за да не бъде заподозрян в шпиониране.

VII

Уенди се събуди от лекото, нежно докосване на Стив. Отвори очи и се обърна. Вгледа се в лицето на любимия мъж, с когото беше прекарала тази прекрасна нощ, и въздъхна щастливо.

— Добро утро, мила. — Той се усмихна и я целуна чувствено по челото. — Съжалявам, че трябва да те обезпокоя. Но е време за ставане. Имаме още много работа...

— Добро утро — отвърна Уенди, все още полусъннена. После се протегна блажено. При това движение одеялото се свлече и откри голото ѝ тяло.

— Господи, струва ми се, че съм спала само миг. Чувствам се като пребита...

— Причината за това навярно е, че и двамата доста се потрусихме, съкровище. — Стив я притегли към себе си. — Тази нощ с теб беше чудесна — щастие, от което не бих искал повече да се лишавам. Навярно вече ти е ясно, че сега окончателно няма да се отървеш от мен?

— А какво направи ти с мен — отвърна шеговито Уенди и най-после отметна завивките, за да стане. — Стив Нортън, ти ме окова като с вериги до себе си, а аз се чувствам толкова добре, както никога досега. Сякаш че съм новородена...

— Радвам се, че мислиш така — каза Стив и заопипва с ръка за панталона и ризата си около леглото. — Ще имаш още предостатъчно възможност за това, да се чувстваш по този начин. Не се и надявай, че ще те пусна някога да си отидеш. Ние двамата си принадлежим, нали?

Сега и последните съмнения на Уенди бяха окончателно разсеяни. Това, за което тайно в себе си се надяваше, беше станало реалност. „Любов от пръв поглед — значи все пак съществува..."

— Каква е програмата ни днес? — заинтересува се тя, докато нарочно се обличаше бавно, предоставяйки щедро привлекателното си тяло на погледа му. Усмихна се доволна, когато прочете в очите му възобновеното желание.

— Гробницата на фараона беше едва началото — отвърна Стив, който много добре осъзнаваше, че трябва да потисне „апетита“ си по Уенди, ако искаше да използва сутринта за работа. — Междувременно още веднъж разгледах находките и установих, че между тях се намират няколко глинени съда и вазы, които явно са принадлежали към инвентара на някакъв храм. И точно него ще трябва да потърсим.

— И как ще успееш? — полюбопитства Уенди. — Какви конкретни доказателства имаш?

— Никакви. Само глинени съдове и вазите. Взех малко проби от тях и анализирах материала. В резултат на това стана ясно, че глината, от която са направени, произхожда горе от планините. И така, ще сформираме една група и ще се отправим на път. В случай, че наистина ни се отдаде да открием нещо там, то това би било огромна сензация!

— Добре, тогава да побързаме — каза Уенди, която вече беше готова преди него с обличането.

Изчака го и двамата най-после напуснаха палатката. Макар че слънцето още не се беше показало иззад хълмовете, а само леки червени отблясъци предвещаваха настъпващия ден, в лагера вече цареше оживление.

Египетските работници бяха свикнали с ранното ставане и вече седяха пред палатките си и закусваха. Когато Стив и Уенди се приближиха, Ахмед им направи знак с ръка. През малкото дни, които Уенди беше в този лагер, беше установила, че Стив умишлено не се дистанцираше от мъжете, а се държеше с тях като с равностойни. Египтяните оценяваха жеста му и, когато ставаше въпрос за сериозна работа, се залавяха с двойно по-голямо усърдие.

Докато един от тях се разтапяше от любезност, наливайки кафе на Уенди, Стив уговаряше с Ахмед какво има да се върши днес. Той кимаше мълчаливо, слушаше разпорежданията, а след това ги превеждаше на хората си.

— Някой трябва да събуди мистър Смит — предложи Уенди, след като хапна малко. — Удивително, как целия този шум наоколо не му пречи да спи.

— Нека продължава да си спи спокойно — махна с ръка Стив, който явно се радваше, че е оставен на мира от досадния англичанин.

Но в този момент на хоризонта се появи Тайтър Смит. Наистина създаваше впечатление, че не си е доспал, тъй като въщи едва ли ставаше толкова рано.

— Мистър Смит, опасявам се, че ще трябва да ни придружите днес, ако не искате да прекарате деня сам — каза Стив и му обясни накратко какви са намеренията му.

— Храм ли? — попита заинтригуван счетоводителят. — Е, с удоволствие бих дошъл с вас, тъй като вече свърших работата си. Кой знае, може би ще мога да ви помогна, д-р Нортън...

Уенди вече познаваше достатъчно добре Стив, за да може да разбере по лицето му, че беше всичко друго, но не и въодушевен от това предложение. Но все пак думите на Тайтър Смит бяха знак, че той няма вече никакъв интерес да се заяжда с него. Тя се опита да му подсказва това с поглед и Стив я разбра, кимайки.

— О кей, мистър Смит — каза той. — Тогава съберете нещата си. След четвърт час потегляме. Дотогава трябва да сте готов...

Уенди почувства, че я обхваща някакво странно вълнение, докато следваше тясната, камениста пътека, водеща високо нагоре в планината. Познаваше този път. Не толкова отдавна тя бе я изминала за пръв път със Стив. Някъде на запад би трябвало да се намира платото, където двамата се бяха отдели без задръжки на чувствата си.

По устните ѝ заигра щастлива усмивка, като си спомни за този незабравим миг, и Стив я забеляза. Посегна към ръката ѝ, стисна я леко и в този момент жестът му го направи съпричастен към спомена ѝ, стопли я.

След половин час път лагерът бе далеч зад тях. В него останаха само двама египтяни, които трябваше да пазят находките и палатките. Уенди се движеше точно зад Стив, след това следваше Тайтър Смит, който полагаше забележителни усилия при изкачването. Междувременно слънцето вече беше изгряло и обсипваше пустинята с жарещите си лъчи.

Свежестта на утрото вече не се усещаше. Постепенно ставаше все по-горещо. Счетоводителят така обилно се потеше, че всеки пет минути бършеше потта от лицето си. Стив, разбира се, забеляза това, но не каза нищо. Преди тръгването бе го посъветвал обезателно да сложи нещо на главата си, но Смит не искаше и да го чуе. Сега се

налагаше да понася последиците от глупавата си упоритост. Ако не внимаваше, скоро най-малкото щеше да получи силно слънчево изгаряне.

Но не се стигна чак дотам. Ахмед се смили над него и тикна една кърпа в ръката му, която Смит побърза да постави на главата си. Това го облекчи значително.

Колкото по-високо се изкачваха в планината, толкова повече се усилваше любопитството на Уенди. Стив изглежда знаеше точно накъде води пътят. Малко преди тръгването още един път бяха хвърлили поглед на картата и той й бе доверил предположенията си. Подобни минерали, от които бяха направени намерените съдове, имаше само в един определен район на планинската верига. Това означаваше, че някъде сред тази пустош трябваше да съществува някакъв храм. Храм, за който се споменават в старите ръкописи. Много учени си бяха блъскали главите над това, но досега все още нямаша достоверна информация. Само находките в гробницата даваха първите конкретни данни. И сега беше нужен само късмет, за да се постигне успех.

Когато пътят закриволичи към едно високо плато, Стив нареди да спрат. Очите му се зареяха наоколо и се задържаха дълго върху скалните образувания. Не беше съвсем сигурен откъде трябва да започне търсенето.

— Хората трябва да си починат малко — каза той на Ахмед. — Ела, Уенди, ще разгледаме скалите ей там по-отблизо.

— Да не би да предполагаш, че има някакъв пещерен храм? — попита Уенди.

Стив кимна.

— Може и така да е. На платото няма знаци за никакви постройки. Уенди, ако на него наистина е издигнат храм, би трябвало, дори и след толкова столетия, да се открият някакви следи. Но такива липсват. То е напълно равно. Идеално място за площад пред храма, така да се каже. Входът му трябва да се намира тук някъде в скалите, може би скрит, за да го предпази от врагове...

— Мога ли да ви помогна при търсенето, д-р Нортън? — предложи Тайтс Смит, който беше свидетел на този разговор. — Наистина не притежавам никакви научни познания по специалността като вас. Но си мисля, че шест очи виждат по-добре от четири.

— Естествено, мистър Смит — отвърна Уенди вместо Стив. — Само се оглеждайте за пешо особено наоколо.

Тримата се отправиха на път, за да проверят скалните образувания.

Тайтс Смит продължаваше да се поти, но сега това вече нямаше значение за него. Междувременно мършавият счетоводител беше обхванат от търсаческа страст, която го накара да забрави собствените си телесни несгоди. Тайно в себе си Смит се надяваше именно той да бъде онзи, който ще намери входа към храма. Тогава можеше да докаже на Стив Нортън, че действително притежава достойнства и способности.

С крайчеца на очите си наблюдаваше как д-р Нортън и асистентката му (а тя му беше много повече от асистентка, както сам се беше уверил) се отправиха в западна посока, докато той самият предпочете да провери скалите, намиращи се право пред него.

Зад гърба си дочу, как египтяните приближили глави, нещо си шушукаха. „Нека ми се присмиват — помисли си. — По-късно, когато открия храма, ще ме гледат с други очи.“

Той се препъна, тъй като за момент не обърна внимание на каменистата почва под краката си. Едва не падна, но все пак успя да запази равновесие. Продължи да се изкачва високо нагоре към скалите. Трябваше много да внимава, тъй като пътеката ставаше все по-тясна и почти незабележима. Хората, които някога са посещавали този храм — в случай, че той действително се е намирал тук — навярно са били истински алпинисти! Във всеки случай Смит забеляза, че ужасно му се виеше свят, щом погледнеше надолу. И то, без да се е изкачил и десетина ярда.

Спря, за да си поеме дъх. Пред очите му трептеше мараня, а при това все още не беше пладне. Тогава тук горе сигурно щеше да стане убийствено горещо...

Изведнъж нещо се раздвижи пред него. Беше пъстър гушер, който преди появяването му навярно се е излежавал под лъчите на утринното слънце. Влечугото се изкачи пъргаво по камъните и секунди по-късно изчезна в една тясна цепнатина в скалите.

Смит се загледа след него. Животинчето като че го омагьоса. Той се покатери още нагоре, за да разгледа малко по-отблизо отвърстието,

където то се бе скрило. Стори му се, че тази пукнатина между скалите води дълбоко в планинските недра. „Дали е възможно зад нея да се намира някаква пещера?“ Наведе се напред и се опита от това положение да различи нещо, но не успя. Едва след като се осмели да пристъпи по-близо установи, че пукнатината значително се разширяваше в дълбочина.

Бързо се обърна към мястото, където Стив Нортън и асистентката му обследваха скалите.

— Д-р Нортън — извика силно и замаха като луд с ръце, за да го забележат. — Елате бързо насам! Мисля, че намерих нещо!

Уенди инстинктивно погледна нагоре, когато чу виковете му. Стив я последва.

— Какво става с него? — попита той. — Доста е възбуден...

В същия момент го чува да крещи, че е намерил нещо. Очите на Стив блеснаха изненадано, тъй като просто не можеше да си представи, че точно Смит е в състояние да открие нещо.

Докато работниците също забележат англичанина, Уенди и Стив вече отиваха към него.

Няколко минути по-късно те достигнаха мястото, където счетоводителят беше открил цепнатината в скалите.

— Погледнете! — извика той с триумфиращ глас. — Случайно се натъкнах на това. Д-р Нортън, изглежда така, като че зад тази цепнатина се намира някаква голяма пещера. Направо идеална за някакъв скрит храм, който трябва да бъде държан в тайна от чуждите погледи...

Стив се покатери още малко нагоре и огледа пукнатината. Опитва се да промуши тялото си през тесния отвор, което най-последно му се удаде след големи усилия. Но древните египтяни са били къде по-дребни и по-слаби, така че този вход е бил напълно нормален за тях.

— Бъди предпазлив, Стив — извика след него Уенди. — Не знаеш какво има вътре...

— Внимавам вече — отвърна кратко той и изчезна в планинската паст.

Уенди и другите останаха навън с разтуптени сърца. Естествено, че се безпокояха за него, тъй като навлизането в такова непознато място никога не беше напълно безопасно. Изследванията на стари култови сгради бяха показали, че строителите понякога бяха вграждали

умело замаскирани клопки, за да възпрепятстват похитителите. Никой не знаеше, какво евентуално можеше да се случи в храма...

Уенди тръсна глава. „Не, не трябва дори и да си помислям за нещо такова.“ Тя не обръщаше внимание на възбуждения Смит, който бърбореше неспирно и многократно ѝ разказа как е намерил пукнатината. Не изпускаше нито за миг от очи входа на предполагаемия храм в скалите.

— Елате всички вътре! — извика отвътре Стив със сподавен глас. — Трябва да видите това със собствените си очи.

Уенди събра целия си кураж и първа премина през тесния отвор, следвана от Тайтс Смит, Ахмед и работниците, някои от които си размениха колебливи погледи.

В този проход имаше нещо толкова тайнствено, омагьосано, че религиозните египтяни изпитваха мистичен страх. Въпреки боязънта си, те вървяха напред благодарение на Ахмед, който имаше голямо влияние върху тях.

Мракът ставаше по-гъст, колкото по-навътре навлизаха. Изведнъж стана по-просторно. Скалите се раздалечиха и откриха голяма пещера, в която стъпките им звучаха странно глухо.

— Ето тук! — чу Уенди гласа на Стив и можа да различи фигурата му отсреща — призрачна като сянка. Запристъпва предпазливо — крачка след крачка.

— Ахмед! — извика Стив отново. — Нека хората ти запалят факлите! Моето джобно фенерче не ми върши работа. Непременно трябва да разгледам наоколо...

Египтяните дори не го разбраха какво цели с това. Но той беше шефът им и им плащаше да се подчиняват на заповедите му. Секунди по-късно неспокойно трепкащите пламъци на факлите осветиха пещерата.

— Това не може да бъде! — възкликна Уенди.

Тайтс Смит не можа да сдържи вика си на изненада.

— Това е... просто величествено!

Светлината на факлите озари една гигантска статуя в другия край на пещерата, която изглеждаше необикновена и тайнствена. Тя нямаше нищо общо със статуите на богове, които бяха намерили долу в Долината на фараоните. Дали тук е действала някаква все още непозната религиозна секта? Тогава това наистина би било истинска

научна сензация, тъй като досега се изхождаше от факта, че освен откритите в старите ръкописи описания, няма данни, че в тази местност са съществували други култове.

А сега изведнъж...

— Стив, но това е фантастично! — промълви Уенди, застанала плътно до него, и отново заброди с поглед из пещерата. — Огромна статуя! А ето там са олтарите. Нима това означава, че...?

— Точно така — потвърди той. — Тук, горе в планината, трябва да е съществувала някаква религиозна секта, която тайно е водила свой собствен живот в непосредствена близост до града на фараоните. А ние тръгнахме по следите и открихме храма. Всичко стана заради глинените съдове, които намерихме в гробницата. И тъкмо нови екземпляри от тях ще търсим сега.

Хвана ръката ѝ и я стисна леко. Погледът му се отправи нататък, към Ахмед и хората му, които се възхищаваха и благоговейно съзерцаваха огромната пещера, статуята и олтарите. Естествено, никой от тях не бе очаквал такава находка.

— Д-р Нортън, това е неповторимо откритие! — най-сетне взе думата и Тайтър Смит, след като вече беше изживял първите мълчаливи мигове на изненада. — Лондон веднага трябва да бъде информиран...

— Всичко с времето си, мистър Смит — отсече Стив. — Първо ще се заловим да изследваме най-подробно пещерата заедно със съкровищата ѝ. След това ще видим, какво ще правим по-нататък! — Той погледна към Уенди. — А сега на работа...

VIII

— Стив, имаш толкова потиснат вид — обърна се към него Уенди няколко часа по-късно в палатката ѝ. — Не се ли радваш на находката?

— Разбира се, че се радвам — отвърна той.

Беше застанал на входа и в светлината на залязващото слънце гледаше нагоре към планината, където следобеда заедно с нея изследваха храма.

— Но това означава, че досегашните ми планове се провалят напълно...

Извади една цигара от смачкания пакет в джоба на ризата си и я запали.

— Всъщност, аз все още не съм говорил с теб за всичко онова, което от дълго време се върти в главата ми, Уенди. Просто имаме твърде много работа. И сега, когато тъкмо се наках да побъбрим на спокойствие, пак изскочи нещо...

— Не разбирам за какво намекваш — отбеляза Уенди и го погледна изпитателно, тъй като в думите му долови нещо, което съвсем не ѝ хареса.

Вече имаше някакво смътно предчувствие, когато след основно проучване на пещерата се отправиха обратно към лагера. Изведнъж Стив бе станал някак си замислен, отчужден.

— Би ли могъл да говориш за това? — попита тя. — Нали знаеш, че винаги ще те изслушам.

— Уенди, съвсем различно е от онова, което си мислиш — Стив си изгаси цигарата, тъй като днес съвсем не му се пушеше. — Знаеш, че проучванията при гробницата кажи-речи свършиха. Все още не съм ти споменавал нищо за това, но бях запланувал ние двамата да приберем на сигурно място предметите, които намерихме и след това да ги изпратим в Лондон. Бях запланувал още утре да летя с тебе за Лондон. А сега се появи пък тази находка в пещерата.

— И какъв е проблемът? — попита Уенди, тъй като все още не разбираше притесненията му. — Разполагаме с достатъчно време или ти имаш нещо друго предвид?

— Тъкмо с време не разполагаме вече, Уенди. Тайтър Смит беше прав за това, което каза горе в планината. Спомняш ли си? Той смята, че Лондон трябва да бъде осведомен за находката колкото е възможно по-бързо. И тъкмо това ще бъде твоята задача. Бих искал утре да вземеш самолета за Лондон и да говориш с управата там. Имам нужда от по-голяма подкрепа, за да мога да подсигурия надеждна охрана за съкровищата там горе в планината. Тайтър Смит ще лети с теб — той е наясно с нещата тук и ще те подкрепи.

Докато го слушаше, Уенди го гледаше с широко отворени очи.

— А какво ще стане с теб, Стив? — попита тя с тих глас. — Кога ще ни последваш?

— Тъкмо това не мога да кажа, Уенди. Ще ми е нужна може би още една седмица. Моля те, не се натъжавай. Разбери колко е важно за мен да отлетиш веднага за Лондон. Ако ти не ми беше асистентка, трябваше да уреждам всичко сам. Така обаче мога да разчитам на теб и да съм сигурен, че някои от предметите ще бъдат надлежно транспортирани до столицата. Ти трябва да се погрижиш пратката със съкровищата да пристигне невредима до местоназначението си. Не мисля, че това е лека задача...

Стив замълча. Уенди отчаяно се бореше със сълзите си. Страхуваше се от раздялата, дори и ако тя траеше само една или две седмици.

— Стив, няма ли някакво друго решение на проблема? Защо да не изпратим телекс до Лондон? Не ме разбирай погрешно, моля те, най-много от всичко на света бих искала да съм при теб.

— Но аз се нуждая неотложно от твоята помощ, Уенди — отвърна Стив. — Обичам те, Уенди. Обичам те повече от всичко на света. И на мен не ми е приятно да се разделим дори и за кратко време. Но, повярвай ми, в наш собствен интерес е, ако ти сега отлетиш. Тогава част от работата в музея вече ще бъде свършена и ще имаме повече време един за друг, когато пристигна в Лондон. Погледни така на нещата...

— Ах, Стив — въздъхна Уенди и се хвърли в обятия му. — Просто не мога да се примиря с мисълта, че бъда без теб. През това

кратко време се случиха толкова много неща. Обичам те така силно, че...

Гласът ѝ замря, тъй като чувствата ѝ отново взе връх.

— Стив, ще мислиш ли за мен, докато съм в Лондон? Ще ми се обадиш ли по телефона през това време, за да те чуя как си?

— Обещавам ти това, а и много повече — той я притисна силно към себе си. — В края на краищата, не желая жената, за която искам скоро да се ожения, да е тъжна...

Уенди вдигна поглед и се взря в очите му. Прониза я сладка болка от думите му.

Сърцето ѝ затуптя бързо и сълзи заблестяха по бузите ѝ, но тя не се срамуваше от тях.

— Стив, правиш ме по-щастлива, отколкото можеш да си представиш. — Уенди го целуна нежно по бузата. — Аз също бих искала да се омъжа за теб. За мен отдавна вече е ясно, че ти си мъжът, когото винаги съм чакала. Мисля, че сега ще ми бъде по-леко да понеса раздялата. Не се връщай в палатката си, дори и да имаш някаква работа. Остани при мен тази нощ. Не ме оставяй сама...

Стив трябваше само да я погледне, за да съзре в очите ѝ безпределното ѝ желание за любов и нежност. Отиде безмълвно до входа и спусна брезента. Завърза го така здраво, че никой да не може да смути уединението им. Когато се обърна, Уенди вече беше съблякла блузата си.

Бузите ѝ пламнаха, когато след това срещна погледа му и събу и панталона си.

— Люби ме, Стив... — промълви тихо. — Когато утре тръгна на път, бих искала да отнеса със себе си нещо в Англия — нещо, за което да си спомням. За теб и за твоята любов, Стив.

— Уенди, сладка моя... — прошепна трогнат Стив, като видя какви усилия ѝ костваше това признание.

Тя беше жена, която обичаше безрезервно и без остатък се отдаваше на чувствата си.

Той се разсъблече бързо и я взе в обятията си. Зацелува челото ѝ, очите, устата. Езикът му се промъкна през тръпнещите ѝ устни, докосна нейния и започна да си играе с него, усилвайки още повече желанието ѝ.

Изминаха безкрайни мигове, докато устните ѝ се откъснаха от неговите, за да си поеме дъх. Под корема си усети твърдостта на мъжествеността му и разбра, че вече е готов да бъде неин. Готов да се потопи в сладостно топлата ѝ влажна утроба и да ѝ даде всичко онова, за което тя копнееше.

Погледна го и разбра, че в този момент и той гори от нетърпение като нея. Остави се да я вземе и сложи в постелята, като едва сдържаше копнежа си да се слее в едно цяло с него. Стив прилегна до нея, замилва тялото ѝ с опитните си ръце и обхвана прекрасните ѝ гърди, чиито зърна като че ли само това чакаха, за да се вирнат и втвърдят. Уенди затвори очи, отметна назад глава и започна да се наслаждава на нежните му ласки, от които ѝ ставаше все по-горещо, сякаш под повърхността на кожата ѝ беше запален изпепеляващ огън.

Навън, край палатката се чуха стъпки. Стъпки на човек, който минаваше в непосредствена близост и сигурно щеше да разбере, какво се разиграваше вътре в случай, че спреше за миг и си направеше труда да се послуша. Но Уенди възприе този шум само мимолетно. Тя все по-дълбоко се потапяше в еротичната си фантазия и напълно забрави за света около нея. Беше заедно с мъжа, когото обичаше повече от всичко, който ѝ даваше това, от което така силно се нуждаеше — любов и закрила. И ги поемаше на големи, жадни глътки в този миг.

Езикът на Стив се плъзна надолу по гладкия ѝ корем. Уенди неволно настръхна, усещайки как той стремително се доближава до чувствената плът между бедрата ѝ. Тръпка премина през нея, макар че в палатката беше непоносимо горещо.

Милувките на Стив ставаха все по-смели, все по-настойчиви, предизвиквайки трескави конвулсии по цялото ѝ тяло.

— Да... да, Стив — мълвеше в транс Уенди.

Тя все още лежеше със затворени очи, галейки го неспирно, докато и него го връхлетя тази трънка на непрекъснато нарастващата страст. Когато Уенди усети, че не може повече да издържи това сладостно мъчение, направи му знак да се отдръпне. Искаше да забави кулминацията. Тази нощ им бе прощална. Трябваше колкото с възможно по-дълго да се насладят на изгарящото ги желание, преди вълните на оргазъма да ги залееят ураганно.

— Ела в мен, Стив... — шепнеше задъхано.

Бавно се извърна настрани и Стив я разбра. Той се наведе над нея, милвайки с две ръце красивата извивка на гърба ѝ, любувайки се на съвършено оформените ѝ задни полукълба.

Чувствена влага струеше от тялото ѝ — недвусмислен знак за това колко наслада ѝ даваха нежностите му. Стив повече не се колеба. Толкова нежно и внимателно проникна в нея, сякаш този акт на сливане им се случваше за пръв път.

Дочу я да стене, докато обхващаше с длани ханша ѝ, за да намери опора в него. Отначало тласъците му бяха съвсем бавни, постепенно обаче ритъмът им ставаше все по-бърз и завладяващ. Пред него се виеше слабичкият гръб на Уенди, обилно покрит с фини капчици пот.

Страстта им се усилваше неимоверно много и превърна любовната им игра във върховна всеотдайност. Стив излезе от унеса си, когато усети пръстите на Уенди между бедрата си. Отвори очи и разбра, че тя искаше да промени позата си. Бавно се плъзна назад, изчаквайки, докато Уенди го възседне. И отново се потопи в тази неопишуема сладостна топлина, която вече почти го подлудяваше, довеждаше го до ръба на изнемогата.

Уенди се подпря с две ръце на корема му и ханшът ѝ тутакси лудо запулсира.

Беше притворила клепачи и усещаше в себе си само Стив, който сега бе толкова силен, както никога преди, за да я направи неизказано щастлива. Усети кулминацията да се приближава и пожела да я изживее точно в този миг.

Изстена високо, неистово, когато тя я застигна едновременно със Стив. Изпаднала в бурния водовъртеж на чувството, Уенди вече не възприемаше нищо друго около себе си. Вкопчи се здраво в него и зашепна в ухото му:

— О, Стив, обичам те... обичам те... обичам те...

Той се надигна към нея, целуна я нежно, а след това отново се впуснаха в чувствена игра. Жаждата на телата им беше неутолима.

IX

Мъка скова сърцето на Уенди, докато стоеше заедно със Стив на летището и чакаше да извикат пасажерите да се приготвят за отвеждане към самолета. През цялото време, още от ранна утрин беше необичайно мълчалива и тъжна, макар че полагаше неимоверни усилия да не допусне да се забележи какво ѝ е на душата. Беше изживяла със Стив една неописуемо прекрасна нощ и сега една раздяла, дори и за кратко време, ѝ се струваше равносилна на трагедия.

Стив знаеше какво става в душата ѝ, но се въздържаше да говори за чувствата си, тъй като не искаше да я разстройва още повече.

За да не мислят за предстоящата раздяла, двамата се погрижиха най-важните предмети от разкопките да бъдат надеждно опаковани и докарани до летището. Това беше неимоверно много работа, която не им остави много време за тях самите.

„Може би така стана по-добре“ — въздъхна мислейки за това Уенди, тъй като с всяка минута, която приближаваше отлитането на самолета, тя все повече се натъжаваше. На гърлото ѝ беше заседнала буца, която просто не искаше да се махне. „Какъв късмет, че Смит вече се намира на борда, защото днес с бърборенето си ме дразнеше твърде много.“ Този счетоводител наистина беше нетактичен. Сякаш не забелязваше, че тя искаше да остане насаме със Стив, поне още няколко минути, преди полета. Най-после Тайтърс Смит все пак „загря“ и избърза да се качи в самолета.

— И да ми пазиш добре ценния багаж — каза Стив с шеговитата усмивка. — Нали трябва да пристигне цял и невредим...

— Можеш да разчиташ на това, Стив — опита да се усмихне Уенди, въпреки че беше всичко друго, по не и весела.

Всъщност искаше да добави още нещо, но млъкна, когато дочу по високоговорителите извикването на пътниците за Лондон.

— Изглежда, че трябва да се сбогуваме. — Стив хвърли поглед към другите пътници.

— Да — отвърна Уенди и взе сака си. — Ще ми телефонираш веднага щом можеш, нали?

— Вече ти обещах това — той я помилва по косата. — Все някак ще издържиш кратката ни раздяла до моето пристигане. И аз също трябва да...

— Ах, Стив — промълви Уенди и избърса една малка сълза от окото си. — Твърдо бях решила да не плача. Но едно такова сбогуване ми причинява болка. Моля те, не се сърди, ако се разрева. Просто не мога да се удържа.

Болка прониза сърцето му, като я гледаше така да страда. Взе я в обятията си и я притисна силно към себе си, като с това искаше още един път да ѝ покаже какво чувства към нея. След тона се наведе и я целуна много нежно.

— Тази целувка ти е за из път, да ме помниш. — Стив се откъсна от нея. — Ще бъдеш храбра, нали?

Уенди кимна мълчаливо. После бавно пусна ръката му.

— И така, доскоро... — промълви и побърза да се качи по стълбичката.

Обърна му гръб, тъй като не искаше да я види, че плаче. Сърцето ѝ биеше лудо. Усети върху себе си любопитните погледи на останалите пътници, забелязали обляното ѝ в сълзи лице.

Пъхна и ръката на стюардесата билета си и погледна към Стив за последен път, преди да влезе в самолета. Погледът ѝ срещна неговия. Стив стоеше до един от огромните прозорци и ѝ махаше с ръка. В този момент на лицето му отново беше разцъфнала същата младежка безгрижна усмивка. Както тогава, при първата им среща...

Тайтс Смит със знаци се помъчи да привлече вниманието ѝ. Мършавият счетоводител се беше настанил близо до крилете на самолета и ухилен ѝ сочеше мястото до себе си.

— Ето ви най-после и вас, мис Килбърн — каза той с укорен тон. — Елате, ще взема чантата ви.

„Само това ми липсваше — въздъхна с досада Уенди. — Тоя ще ми отрови живота по време на полета. Но може би така е по-добре. Поне няма да се наложи през цялото време да мисля за раздялата. Просто трябва да се поразсея, а Тайтс Смит е идеален за тази цел.“

Уенди отвори очи и се взря в лицето на любезната стюардеса, която тъкмо раздаваше горещи хавлиени кърпи на пасажерите.

— Колко време още ще летим до Лондон? — попита тя и си взе една кърпичка.

Веднага усети колко благотворно ѝ се отрази това.

— Приблизително след половин час ще се приземим — отговори момичето и се обърна към другите пътници. Тайтърс Смит още спеше. През цялото време той отчаяно се беше опитвал да бъде приятен компаньон, но най-накрая го налегна умората и клюмна. Така че Уенди имаше възможност да подремне няколко часа необезпокоявана.

Тъкмо в този момент счетоводителят се събуди и загледа малко объркан, когато узна от Уенди, че всеки момент предстои приземяване на летището „Хийтроу“.

Малко след това машината се врязва в гъстата покривка от облаци, докато капитанът осведомяваше по бордовата радиопредба, че днес в Лондон е мъгливо и кишаво. „Типично!“ Уенди неволно потрепери при мисълта, че отново трябва да се свиква с това неприятно време. С дрехите, с които беше облечена сега, положително щеше да мръзне, щом слезеше от борда.

Вече се различаваше огромният летищен комплекс и полосата за кацане, към която се насочи самолетът. Минути по-късно спускането завърши и с лек тласък огромната машина влезе в съприкосновение с бетонната писта. Спирачките задействаха и самолетът най-после се приближи до залите за пристигащи пътници. Стюардесата благодари за вниманието на всички пасажери от името на екипажа, докато през това време те откопчаваха предпазните колани, надигаха се и вземаха ръчния си багаж.

Уенди и Тайтърс Смит търпеливо изчакаха и последни слязоха от борда. Опасенията на Уенди от студ се оказаха основателни. Нима в Лондон можеше да бъде другояче? Или валише като из ведро, или над града се стелеше гъста мъгла. Сега ръмеше. Неприятен, студен вятър разбърка косата ѝ и накара кожата ѝ да настръхне.

Зарадва се, когато най-после можа да се качи в автобуса, който ги отведе до залата за митнически контрол.

За Уенди обичайните формалности продължиха малко по-дълго, тъй като имаше със себе си доста багаж, а митничарите бяха особено подозрителни, докато проверяваха големите сандъци с предметите от разкопките. Трябваше да се уредят куп документи, докато най-после Уенди се отърва от досадните служители. През тези минути Тайтърс

Смит ѝ оказа голяма помощ, тъй като счетоводителят беше врял и кипял в тези неща.

— Боже Господи! — изпъшка тя, когато най-после остави зад гърба си митницата. — Наистина беше много напрегнато, мистър Смит. Ще си отдъхна едва когато пристигнем в музея и предам ценностите на отговорните лица...

Докато преминаваха през подлеза към изхода изведнъж забеляза, че лицето на Тайтър Смит доби изненадан израз. Уенди машинално погледна в същата посока и зърна директора на музея, Дейвид Озбърн.

— Мис Килбърн! — Дебелият директор засия и веднага тръгна към нея с протегнати ръце.

Тя буквално беше смаяна, тъй като не бе допускала, че директорът ще дойде лично да я посрещне на летището.

— Колко се радвам, че най-после сте отново при нас! Добър ден, мистър Смит!

Директорът се подсмихна, като забеляза питащия поглед на Уенди.

— Но не ме гледайте толкова учудено, мис Килбърн. Вече съм информиран за сензационното откритие.

Той бръкна в джоба на самото си и извади оттам сгънато листче хартия.

— Д-р Нортън ми изпрати телекс и ми разказа за находката при Луксор. И затова, естествено, веднага тръгнах, за да ви посрещна, мис Килбърн. Бих искал сърдечно да ви благодаря, на вас и, разбира се, също и на мистър Смит за добросъвестната работа.

На Уенди ѝ стана малко неловко от похвалите на шефа.

— Мистър Озбърн, аз изпълних само дълга си. Все пак нали затова ме изпратихте в Луксор, за да помогна на д-р Нортън. Не съм направила нищо особено. Това се отнася също и за мистър Смит, на когото дължим откриването на храма в пещерата. Нали, мистър Смит?

Озбърн помоли счетоводителя да опише как се е натъкнал на находката.

— Ето, това с то, драги ми мистър Смит — каза директорът, след като гой привърши с разказа си и го тупна одобрително по рамото. — Продължавайте все така. Сега обаче трябва да закараме в музея предметите от разкопките, колкото може по-бързо. Вече съм извънредно любопитен да ги видя.

Два часа по-късно най-после бяха разрешени и последните организационни проблеми. Сандъците бяха откарани направо до местоназначението си. Разбира се, Уенди не се отказа да придружи камиона при пътуването му до музея. В края на краищата, беше обещала на Стив да си отваря очите за важната пратка. Присъства при разопаковането на предметите и последвалото регистриране. Не се впечатляваше от учудените погледи на директора Озбърн и спря, за да си отдъхне, едва когато беше напълно сигурна, че отсега нататък безценните експонати няма да попаднат в случайни ръце.

— Сега обаче трябва да си отидете вкъщи, мис Килбърн — посъветва я мистър Озбърн. — Не бих искал да се преуморите. Ако желаете, утре преспокойно можете да си вземете свободен ден. Нямам нищо против да го сторите след всичките несгоди на мисията ви в пустинята.

— Не, благодаря, мистър Озбърн — отвърна бързо Уенди. — Имам да уреждам още куп неща, докато пристигне д-р Нортън и няма да мога да ги свърша, ако си взема почивен ден. Оценявам любезното ви предложение, но в момента действително не мога.

— Наистина човек може да се гордее със сътрудник като вас, мис Килбърн — рече директорът. — Ще се погрижа в началото на месеца да намерите в сметката си съответстващата премия за усърдната ви работа. Да не говорим, разбира се, за повишението на заплатата ви, което и без това трябва да стане.

Това наистина бяха само добри новини. Уенди му благодари и след това напусна помещението, в което бяха подредени предметите от разкопките. Сега вече тя действително усети тежката умора от пътуването. В едно отношение мистър Озбърн имаше право: трябваше бързо да си отиде вкъщи и да си почине, иначе на следващия ден нямаше да бъде в състояние да работи.

Час по-късно таксито спря пред уютното ѝ жилище на „Истуик Стрийт“. Тя плати на шофьора и слезе. Дълбоко въздъхна, когато остави зад себе си стръмните стъпала на стълбището, тъй като с тежкия куфар изкачването беше твърде уморително.

Както очакваше, по време на отсъствието ѝ се бе понатрупала кореспонденция. Пощенската кутия буквално беше препълнена. Но сега нямаше никакво желание да я прегледа. Само я извади от кутията

и небрежно я остави настрана. Реши първо да си вземе горещ душ, за да прогони студа от тялото си, а след това веднага да си легне.

Когато благодатната водна струя заплющя по голото ѝ тяло, Уенди неволно си помисли, колко хубаво би било, ако сега Стив беше при нея. Притвори клепачи и започна да мечтае. Представи си, как нежните му ръце гаят гърба ѝ и томително бавно я разтриват. При тази мисъл кожата ѝ настръхна и тя отвори очи, за да се върне отново към действителността. Скоро близостта на Стив нямаше да бъде само блян...

Спря водата, взе хавлиената кърпа и я уви около тялото си. Когато излезе от банята беше обхваната от някаква меланхолия. Жилището ѝ, което с годините беше станало част от нея, сега ѝ изглеждаше някак студено и пусто, макар че по време на отсъствието ѝ изобщо не се беше променило. Навярно се дължеше на факта, че за нея вече всичко се въртеше само около Стив, с когото тя искаше да споделя винаги чувствата и мислите си. Може би, едва откакто го познаваше осъзна колко самотна е била през всичките години.

Последните капчици вода още блестяха по кожата ѝ, когато Уенди отиде в кухнята, за да си свари кафе, преди да си легне.

Междувременно навън вече се бе свечерило. Нощният Лондон се пробуждаше за живот. Но тя остана напълно равнодушна към него. Чувстваше се уморена, изтощена и вече се радваше, че най-после ще се мушне в леглото си.

Точно в този миг пронизителният звън на телефона я изтръгна от мислите ѝ. „Всъщност все още никой не знае, че съм се върнала, освен... Стив!“

С разтуптяно сърце вдигна слушалката. Наистина беше той!

— Здравей, мила — дочу гласа му, макар че по линията нещо твърде силно шумеше и прашеше.

— Стив! — извика Уенди, задъхана от щастие. — Колко се радвам, че телефонираш!

— Не мога да ти изброя, колко пъти се опитвах напразно да се свържа с теб — оплака се той. — Не можех да те открия никъде. Вече се тревожех, дали не си офейкала със Смит. Най-после в музея ми обясниха, че си била на важен разговор с директора Озбърн, който в никакъв случай не можело да бъде прекъснат.

— Никой не ми каза, че си се обаждал — отвърна учудено Уенди. — Но все едно, може би секретарката е забравила. Не съм виждала шефа толкова развълнуван никога. Лично пристигна на летището, за да ни посрещне със Смит...

С няколко изречения тя му описа, какво се е случило от нейното пристигане досега. Естествено, спомена му също, как самопожертвувателно се е погрижила неговите съкровища да бъдат доставени невредими до местоназначението си.

— Е, тогава няма да се тревожа повече за тях — каза Стив. — Скъпа, чуй ме. Междувременно тук имам да уреждам още нещо и се надявам след два дни да бъда готов. Почти съм сигурен, че няма да ти се наложи още дълго да се лишаваш от мен. Как ми се иска сега да си тук! Аз съм в хотел „Хайят“ в Луксор. Кога го официалните власти в Кайро успяха да схванат какво сензационно откритие сме направили, направо се объркаха. Трябваше да дам интервю за тукашните вестници, които ме молеха на колене за това. Вероятно нещата вече порядъчно ще бъдат раздути от пресата, преди да се върна в Лондон.

— Е, за това наистина не бива да се тревожиш. Мистър Озбърн въобще не скъпи ласкавите си думи. Щом на мен вече ми гарантира премия и повишение на заплатата, значи и теб със сигурност те чака нещо подобно. Може би скоро ще станеш богат...

— Откакто те имам, нямам нужда повече от пари, Уенди... Какво бих бил без теб? Скъпа, сега, когато чувам гласа ти, най-много бих искал да си до мен и да те държа в прегръдките си. Ще се помъча да свърша с всичко, колкото се може по-бързо. И така, очаквай ме след два, най-късно три дни.

— Ще броя всяка минута — обеща Уенди. — И така, доскоро, Стив. Обичам те...

— И аз те обичам! — погали я гласът му, преди да прекъсне връзката.

Когато Уенди остави слушалката, чувстваше се така, като че от плещите ѝ се смъкна цяла планина. „Той също мисли за мен — иначе сигурно нямаше да се опитва многократно да ме търси! Значи наистина ме обича!“

Х

Уенди се стресна, когато чу зад гърба си леко покашляне. Обърна се и погледът ѝ срещна усмихнатото лице на директора Озбърн. Така се беше задълбочила в работата си, че изобщо не го усети, кога е влязъл в стаята.

— Добро утро, мис Килбърн — поздрави я той. — Както виждам, вече сте се захванала усърдно за работа.

— Една археоложка не може да промени навиците си, мистър Озбърн — отвърна му с усмивка и сложи настрана глинения съд, чиито знаци и надписи тъкмо се мъчеше да разгадае.

Това не беше лека задача, тъй като първо йероглифите бяха избледнели доста с годините, и второ, бяха толкова ситни, че се наложи да използва силна лупа, за да може изобщо да разчете нещо.

— Това е глинен съд от епохата на първата династия на фараоните, мистър Озбърн. На този съд и по-точно на материала, от който е направен, дължим намирането на скрития в пещерата храм. — Уенди млъкна, тъй като забеляза нещо в погледа на директора. — Но сега сигурно не сте дошъл да говорите за това с мен, нали?

Той кимна, извади от джоба на самото си един телекс и ѝ го подаде.

— Току-що пристигна, мис Килбърн. Изпратен е от д-р Нортън и изрично е адресиран до вас. Реших, че трябва веднага да ви го донеса. Както ще разберете от него, д-р Нортън ще се завърне един ден по-рано. Това ще ви зарадва, нали?

— Разбира се — отвърна смутено Уенди и хвърли бърз поглед на текста.

При това не забеляза, че Озбърн се подсмивваше лукаво. Той не можеше да проумее как е успяла за толкова кратко време така да задълбочи връзката си със Стив.

Зарадвана, Уенди препречете съобщението. Утре сутринта Стив пристигаше в Лондон! По-рано, отколкото се очакваше първоначално.

Сърцето ѝ затуптя лудо при мисълта, че най-после самотата ѝ ще свърши.

— Може би би било добре, ако отидете от къщи направо на летището и да вземете с колата си д-р Нортън, мис Килбърн — предложи усмихнат Озбърн. — В края на краищата той има право да бъде посрещнат от най-близката си сътрудничка.

— Разбира се, че ще го направя — обеща Уенди, полагайки доста усилия, за да обуздае възбудата си пред него.

Той вероятно се питаше, какво ли я е прихванало, че така внезапно бе станала толкова нервна.

— Добре, значи мога да разчитам на това — директорът се цакани да си тръгва. — Предайте му, че трябва да дойде в кабинета ми колкото се може по-бързо, щом самолетът се приземи. Имам да обсъждам с него разни неща...

Уенди кимна и отново се зае с глинения съд. За разлика от преди, този път ѝ струваше доста усилия да се съсредоточи в работата си по разчитането на надписите. Вероятно, защото непрекъснато си мислеше само за Стив. Погледна часовника на ръката си. „Да се надяваме, че този ден скоро ще свърши.“ Буквално я обхвана треска от нетърпение да се хвърли в обятията му.

Видя го да стои на вратата на спалнята и погледът му беше отправен към нея. Тя лежеше гола на леглото си и наблюдаваше как се съблича бавно. След това легна при нея. Пръстите му докосваха вече разгорещената ѝ кожа, накараха я да потръпне конвулсивно, да настръхне цялата. Уенди се отпусна назад и затвори очи, почувствала, че той подновява ласките си. Беше едно неописуемо усещане.

Ръцете ѝ се протегнаха към него, за да го притисне към себе си, да не го пусне никога... Внезапно фигурата на Стив започна да избледнява, да се смалява...

Уенди се стресна и неспокойно се заобръща насам-натам, докато най-накрая отвори очи.

Тревожно се огледа из стаята. Едва след няколко минути осъзна, че будилникът ѝ я беше изтръгнал от съня, и че страстната прегръдка със Стив беше само един блян. Но какъв блян! Все още бе настръхнала цялата...

Изключи будилника и въздъхна. „Колко хубаво би било, ако този сън беше реалност!“ Утеши се с мисълта, че още днес щеше да лежи в обятията му. Беше крайно време да си вземе душ и да се облече. При интензивното движение по улиците на Лондон, трябваше да побърза, ако наистина искаше да пристигне навреме на летището.

Тъй като днес за Уенди беше един особен ден, естествено тя избра в унисон на настроението и тоалета си. Реши да си облече една рокля с елегантна странична цепка, която откриваше част от бедрото ѝ. Искеше ѝ се да предложи приятна гледка пред очите на Стив, които в последно време са се нагледали само на пясък и руини.

Трябваша ѝ цели двацет минути, за да се изкъпе, да се облече и след това да оправи за последен път прическата си. После напусна жилището си и се затича надолу по стълбите към паркинга, където се намираше колата ѝ. Двигателят не запали веднага след първия опит, а едва втория път. Уенди още веднъж провери набързо, дали пътят е свободен, преди да завие от паркинга към главната улица, и увеличи скоростта. Всъщност не би трябвало да има никакъв проблем да стигне навреме до аерогарата. Но за всеки случай тя избягваше участъците с претоварено движение и се отклоняваше по странични по-спокойни улици.

Най-после се появиха първите пътеуказатели, сочещи към летището и няколко минути по-късно тя зави към един от многото паркинги, запазени за пътници и посрещачи. Слезе и забърза към огромната зала. Когато влезе в нея, веднага погледна към информационното табло, отразяващо всички полети. Установи, че самолетът щеше да кацне с четвърт час закъснение, така че ѝ оставаше достатъчно време да седне в едно от многобройните бистра и да изпие едно кафе.

След това се отправи към сектор 12, където трябваше да се приземи самолетът от Египет. С облекчение въздъхна, когато на таблото над нея започна да свети надпис с жълта светлина. Това означаваше, че точно в този момент машината се приземяваше. Сега вече не трябваше да чака дълго. Най-после щеше да може да прегърне Стив.

Взря се в пистата за кацане и забеляза към самолет да потегля автобус, за да вземе слизащите пътници. Помъчи се да открие между

тях Стив. Разстоянието обаче беше твърде голямо, за да се различат лица. По неволя трябваше да изтрае още няколко минути.

Уенди се подсмихна при мисълта, каква ли физиономия щеше да направи той, след като минеше митницата и изведнъж я видеше да стои пред него. Усети как сърцето ѝ започна да тупти ускорено.

Погледна още веднъж неспокойно часовника на ръката си. „Ами да, когато преди няколко дни пристигнах в Лондон на митницата доста ме забавиха при проверката на багажа. Сигурно Стив сега има същия проблем. Чаках го толкова дълго, ще издържа още малко.“

Най-после автоматичните врати на сектора за митническа проверка се отвориха и първите пътници влязоха в залата. Както обикновено, бяха се струпали много посрещани, за да поздравят с добре дошли онези, които очакваха. Уенди трябваше да се провере доста напред, за да може да обгърне с поглед всичко пред себе си, но Стив все още не идваше. Забеляза как един млад мъж беше посрещнат и бурно прегърнат от приятелката си. „Как бих искала да съм на нейното място“ — мина ѝ през ума.

Отново се изправи на пръсти и се огледа за Стив, но той все още не се бе появил. „Дали при митническата проверка не са възникнали неочаквани проблеми?“

Стив не беше и при пасажерите, които напускаха сега митницата. Постепенно Уенди ставаше все по-неспокойна. „Защо, за Бога, се бави толкова дълго? Ето, повечето пътници вече излязоха, а от него няма никаква следа?!“ — питаше се трескаво.

В първия момент изобщо не осъзна, че по радиоуредбата извикаха името ѝ. Едва при втория път чу, че канеха мис Килбърн при гишето за информация.

Хиляди мисли минаха през ума ѝ, докато въздишайки се обърна и се заоглежда за въпросното гише, което за лош късмет не се намираше далече от нея. Погледна още веднъж нататък към сектора за митническата проверка, от която тъкмо излизаха последните пътници.

„Стив! Това извикване трябва да имаше нещо общо със Стив. — Тя изпадна в паника. — Защо, за Бога, ме викат при гишето за информация? Това може да означава само, че...“

— Аз съм Уенди Килбърн — представи се на една млада жена в униформа зад прозореца на гишето. — Току-що чух името си по високоговорителите.

— О, да, мис Килбърн — каза любезната служителка. — Имаме телекс за вас.

— Телекс ли? — попита Уенди изненадано.

Вече подозираше лошата новина. Тя бързо го взе и погледът ѝ пробяга по редовете.

Обична ми Уенди, за съжаление ще мога да летя едва със следващия самолет, тъй като имах да уреждам тук още нещо важно. Нещо, което съвсем не бих искал да отлагам. Моля те, прояви разбиране за това, че едва утре ще пристигна.

С цялата си любов
Стив

„Той трябва да е полудял!“ Уенди не можеше да повярва на това, което прочете.

— Ах, така значи! Господинът имал да урежда още нещо! — измърмори тя ядосано.

Беше готова да се разплаче. Завладя я безкрайна мъка. „Добре, Стив може наистина да има причина, за да отложи пътуването с един ден. Но защо не ми е съобщил това по-рано? При последния телефонен разговор ме увери, че пристига днес. Какво, за Бога, се е случило само за няколко часа, че е променил съвсем плановете си? Той все пак знае, че в Лондон го чака някой. Някой, който съвсем няма да е доволен от тези общи приказки в телекса.“ Тъкмо това накара Уенди да се замисли, тъй като тя просто не можеше да проумее нищо от текста.

Прибра листчето в джоба си. По лицето ѝ бе изписано разочарование. „Но каква е ползата да се ядосвам? Стив сигурно си има причини, за да отложи в последния момент пътуването си. Надявам се те да бъдат достатъчно убедителни...“

XI

Когато пристигна в музея, Уенди усети любопитните погледи на колегите си. Естествено, директорът Озбърн навярно вече бе разгласил навсякъде новината. Уенди се разкайваше, че му се беше обадила веднага по телефона от летището. Закъснението на Стив явно се обсъждаше усилено. Стори ѝ се, че всички я гледат подигравателно, докато вървеше по коридора. Наистина, тя се помъчи външно да изглежда спокойна, но едва ли беше много убедителна.

— Директорът Озбърн вече ви чака — съобщи ѝ секретарката му с леко хаплив тон. — Странно, че д-р Нортън ще си дойде по-късно — добави тя. — Намирате ли някакво обяснение за това? Говори се, че в Египет имало много хубави жени. Може би това е причината за...

Уенди неволно трепна при тези думи и в същия миг очите на момичето блеснаха триумфално. Съвсем ясно беше — тя искаше да я провокира и това дори ѝ се беше удало.

— Напълно мога да разбера д-р Нортън, мис Ричардс — отвърна Уенди. — Ако бях на негово място и би се наложило да се отбия за малко при мистър Озбърн, по-добре би било да легна в някоя египетска гробница, отколкото да имам удоволствието да се срещна с дракона в приемната му.

Лицето на секретарката смени цвета си в жълто-сиво, но преди да може да каже нещо, Уенди вече беше влязла в кабинета на директора.

— Мис Килбърн, добре е, че дойдохте толкова бързо — поздрави я кратко той. Имаше вид на извънредно изнурен. — Дори нямате представа какво става тук, откакто ми телефонирахте от летището. Знаете ли какво означава фактът, че д-р Нортън ще пристигне едва утре? Аз съм в напълно безизходно положение и виждам само една-единствена възможност...

— И каква е тя? — осведоми се веднага Уенди, защото усети, че шефът ѝ действително има някаква настоятелна молба към нея. —

Нали знаете, че можете да разчитате на мен по всяко време, мистър Озбърн.

— Това наистина ме улеснява — продължи директорът. — Много разчитам, че д-р Нортън ще се върне днес. В резултат на това, естествено, поканих няколко репортера от известни специализирани списания, на които той веднага след пристигането си трябваше да отговори на някои въпроси. Разбирате ли, за мен би било извънредно компрометиращо, ако се наложи да отменя тази пресконференция. Така че имам само още една възможност — а именно, да ви помоля да се занимаете с журналистите, мис Килбърн. Знам, че с тази молба буквално ви изненадвам. Но не познавам в музея никой друг, който да е запознат с археологията толкова добре и особено с новото откритие. Освен това като асистентка на д-р Нортън сте информирана за всичко и аз съм убеден, че ще се справите добре. Мога да разчитам на вас, нали?

— Естествено, мистър Озбърн — потвърди Уенди отзивчивостта си. — Кога започва пресконференцията?

— Рано следобед. Така че ви остава малко време, за да можете да се подготвите. Използвайте краткото време дотогава, мис Килбърн, а аз ще присъствам, за да ви подкрепя, в случай че това стане необходимо.

Уенди кимна и се сбогува. Отново я обхвана гняв към Стив. Той, макар и несъзнателно, я беше поставил в това неловко положение. Все пак реши да проведе пресконференцията, колкото може по-добре.

„Тъкмо ще се представя пред обществеността — помисли си. — Стив сам си е виновен, че закъсня.“

Мис Ричардс ѝ хвърли унищожителен поглед, когато мина през кабинета ѝ. Но сега Уенди имаше съвсем други мисли в главата си, за да ѝ обърне внимание.

Уенди беше твърде изтощена, когато най-сетне пресконференцията свърши. Журналистите бяха извънредно любознателни и ѝ задаваха въпрос след въпрос. Разбира се, те се заинтересуваха и от причината за отсъствието на д-р Нортън. Но тогава директорът Озбърн измисли някакъв подходящ отговор, който ги задоволи и тя въздъхна с облекчение.

След като хората от пресата напуснаха музея, Озбърн още веднъж ѝ благодари, тъй като наистина добре си бе свършила работата.

Уенди потегли за вкъщи. По пътя спря при един голям супермаркет, за да зареди хладилника с продукти.

„Даже и любовта на мъжа минава през стомаха — мислеше си тя. — Всъщност Стив май не заслужава такова посрещане. Първо приемам журналистите вместо него, а сега се грижа още и да не би да остане гладен! Любопитна съм, дали ще можеш да оцениш това, доктор Нортън?“

Най-после, пристигнала сред познатите ѝ четири стени на жилището си, Уенди набързо си приготви нещо за ядене, изкъпа се с удоволствие и си легна рано.

Тази сутрин на летище „Хийтроу“ цареше адска суматоха. Понякога имаше дни, когато лондонското летище едва ли не преливаше от пътници. В сравнение с него кошер пчели си беше просто тихо местенце. В ушите на Уенди нахлу шумна глъчка, докато тя целеустремено се запъти към информационното табло и още веднъж се увери, че самолетът от Египет щеше да кацне почти навреме.

Когато мина покрай гишетото за информация, където вчера беше приела телекса, изведнъж си представи какво би станало, ако Стив и днес отново не пристигнеше. Зарече се в никакъв случай да не пристъпи тук трети път заради него. Все още никой мъж не бе чакала така, но и не познаваше друг толкова страхотен мъж, като Стив. Изведнъж, по необясними причини стана нервна. „Сигурно и други жени намират също толкова желан моя д-р Нортън. Ами ако в Египет той се е запознал с някоя? Според поговорката — «Далече от очите — далече от сърцето?» Само не изглупявай, Уенди Килбърн!“ — наруга се тя мислено и с облекчение забеляза, че самолетът най-после кацна.

Застана при другите посрещани. Сърцето ѝ заби по-бързо, също като вчера. Но за разлика от тогава причината бе тягостното чувство, което я обхвана. „Ами, ако Стив изобщо няма сериозни намерения към мен и след завръщането си в Лондон започне да се държи студено и резервирано? Ние никога не сме правили планове за бъдещето...“ Уенди с усилие се овладя и отхвърли тези мисли.

За да се разсее, тя се изправи на пръсти и се помъчи да различи нещо през полуотворените врати на митницата. Без малко не извика от радост, когато зърна една спортна мъжка фигура в елегантен костюм. „Стив! Той наистина е пристигнал с този самолет!“

Вдигна ръка, за да му махне, но в същия момент видя нещо, от което краката ѝ се подкосиха. Той не беше сам. Една привлекателна, чернокоса жена с бронзов тен внезапно се оказа до него. Стив ѝ се усмихна и отзивчиво ѝ пое куфара!

Уенди просто не можеше да повярва на това, което видя със собствените си очи. „Стив в компанията на жена! Как може да ме поставя в такава деликатна ситуация! Той трябваше да се съобрази, че аз го чакам тук и съвсем няма да съм във възторг да го посрещна в присъствието на някаква си дама!“

Уенди беше доста толерантна към някои неща, но това вече беше прекалено. Хубавата непозната можеше да си помисли каквото си ще за нея, но във всеки случай Уенди не беше готова да преглътне това просто така, без коментар. Най-малкото, което трябваше да направи сега, беше една хубава сцена.

— И ще си я получиш, докторе! — процеди през зъби.

Твърдо реши да не се разреве и със свито сърце тя очакваше най-лошото: че непознатата има много по-отдавна права над Стив, а тя е само едно мимолетно приключение за него...

Стив Нортън въздъхна, когато зад гърба му най-последе останаха митническите формалности. „Англия си е Англия.“ Тук всичко се уреждаше с легендарната педантичност и пилеене на време. Беше много доволен, когато брадатият служител с безупречно стоящата му униформа удари най-последе и последния печат върху документите му.

Ан Картър още стоеше на опашката. На борда двамата шеговито се бяха обзаложили, кой пръв ще си получи багажа. Стив беше така любезен да я изчака, докато куфарът ѝ бъде намерен и предаден.

— Ах, тези служители — каза Ан, поклащайки глава, и отметна кичур от смолисточерната си коса над челото. — Доста отдавна не ми се бе случвало да чакам толкова дълго. Сега ми се ще да изпия едно горещо кафе. Имаме ли време, д-р Нортън? Или вече ви очакват?

— Надявам се да е така. — Стив се усмихна. — Но във всеки случай ще ви помогна за багажа. След всичко, което направихте за мен, просто съм ви задължен...

Той грабна без колебание куфара ѝ и тръгна напред. В този момент автоматичните врати на сектора за митническата проверка се отвориха. Както винаги, пред него се тълпяха хора, които очакваха

връщащите се у дома близки. Очите на Стив се рееха над главите им. Не можа веднага да открие Уенди в навалищата. Най-после я зърна — стоеше отляво и беше облечена в рокля, която неволно накара сърцето му да затупти по-бързо.

Тъкмо понечи да ѝ се усмихне, когато изведнъж забеляза гневния израз на лицето ѝ. „Какво, за Бога, става с нея!“

Изглежда и Ан Картър също я забеляза. Тя сбърчи чело и го погледна.

— Това ли е приятелката ви, д-р Нортън? Прави впечатление на много развълнувана, ако мога да се изразя така...

Повече не успя да каже, тъй като точно в този момент Уенди се отправи към тях. Яростният ѝ израз не предвещаваще нищо добро за Стив.

— Здравей, Уенди — извика ѝ той и остави багажа на Ан Картър на пода.

В този момент тя застана пред него със скръстени пред гърдите ръце и го загледа със святкащи очи. Стив неволно преглътна, тъй като просто не можеше да си обясни причината за нейния гняв.

— Как си позволяваш? — избухна Уенди.

Беше ѝ безразлично дали присъстващите наоколо забелязваха тази сцена или не.

— Така се тревожех за теб, защо пристигаш един ден по-късно. А, както забелязвам, добре се забавляваш. Тази дама навярно ме е замествала. Беше ли ти толкова забавно и с нея?

Стив се вкамени. Изобщо не можа да продума нищо. Не бе очаквал такъв изблик на гняв от нея. Затова и реакцията му закъсня. Искаше да ѝ обясни, какви са отношенията му с Ан, но преди да го стори, Уенди замахна и му залепи една звучна плесница.

— Да не си превъртяла? — извика побеснял той и заразтрива зачервената си буза. — Какво, по дяволите, става? Аз...

— Какво ми става ли? — почти изкрещя Уенди. — И още питаш? Аз си блъскам главата, защо промени деня на пристигането си, а сега виждам, че причината за това стои до теб! Стив, не съм допускала, че си способен на такава подлост!

Не му даде никаква възможност да ѝ отговори. Беше така вбесена, че изтълкува погрешно мълчанието му и изненаданото му лице. Обърна се и просто го остави да си стои там.

— Боже Господи! — прошепна Ан Картър, която стана свидетелка на тази сцена.

Съвсем не можеше да разбере, защо Стив Нортън се държи така пасивно.

— Д-р Нортън! — извика тя. — Какво стърчите още тук? Хайде, тичайте след нея!

— Дума да не става! — отвърна мрачно Стив, чиято мъжка гордост бе силно наранена. Не можеше да си обясни поведението на Уенди. — Тази жена се държи като фурия. И то, след всичко, което направих за нас двамата...

— Но приятелката ви не знае за това абсолютно нищо! — възрази Ан Картър. — Ако ми разрешите, ще ви дам един добър съвет — на ваше място бих побързала. Сигурно младата дама си мисли, че аз съм причината за закъснялото ви връщане в Лондон. Идете, доведете я и ѝ обяснете, колкото се може по-бързо!

Стив поклати глава, но след това хукна, за да успее да настигне Уенди. Не го интересуваха погледите, които му хвърляха хората наоколо. Твърде голям беше залогът и той знаеше, че Ан Картър имаше право със своето предположение.

— Уенди, почакай малко! — извика колкото му глас държи след нея, така че тя, въпреки непрекъснатите съобщения по радиоуредбата и шумната глъчка да го чуе. — Не бягай! Трябва да говоря с теб!

Никаква реакция. Уенди не се обърна, а дори ускори крачките си. „По дяволите, тя можела да бъде и доста дебелоглава! А при това, всичко съвсем не е така, както си го мисли!“

Най-после Стив я догони. Протегна ръка и успя да я хване за рамото.

— Спри, Уенди! — извика той запъхтян. — Ще ме изслушаш! Независимо дали ти е приятно или не.

— Пусни ме веднага! — изсъска тя със святкащи очи. — Или ще викам за помощ...

— Моля! — предложи ѝ спокойно Стив. — Тогава ще кажа, че си се опитала да ми откраднеш портмонето и, че съм те хванал на местопрестъплението. Ще бъдеш ли сега любезна или имаш нужда от една инжекция за успокоение? Господи, Уенди, съвсем не мога да те позная! Какво ти става, за Бога? Аз се старая да уредя в Египет всичко за нас двамата, а ти се държиш тук като полудяла!

— За това си имам причина, нали? — отвърна Уенди. — През последните дни живеях само за тебе и твоето откритие. В случай, че те интересува, дори изтърпях и една пресконференция заради теб. А какво направи ти? Изпрати ми изненадващ телекс и ми съобщи, че ще пристигнеш един ден по-късно. И защо? Заради друга. През цялото време ти само си си играл с мен. Сега разбирам, че мечтите ми се спукват като сапунен мехур. Как можа само да ми причиниш това, Стив?

В очите ѝ се появиха сълзи. Помъчи се да се овладее, но те продължаваха да текат. Малко ѝ оставаше да се разридае на глас.

Стив стоеше като ударен от мълния. Замисли се над думите на Уенди и едва сега си обясни поведението ѝ. Импулсивно понечи да я вземе в прегръдките си и да ѝ разкаже всичко — че тя се заблуждава и, че в действителност нещата съвсем не стоят така. След това обаче реши да я накара да се поизмъчи малко, да си отмъсти за незаслужената плесница.

— Така, значи, ти изведнъж откачаш, защото си видяла нещо, което събужда развинтената ти фантазия — каза той с горчива усмивка. — Най-добре е да дойдеш с мен при мисис Картър. Тъкмо тя може да ти обясни, какво се крие зад отложеното ми пристигане...

— Какво още искаш от мен? — попита Уенди. — Да не си въобразяваш, че ще разменя и дума с тази жена?

— Мисля, че ще го направиш! — отвърна Стив. — Тъй като тя е важна за нашето общо бъдеще...

Хвана я за ръката и Уенди волю-неволю трябваше да тръгне с него. Нещо в думите му я накара да се замисли. Въпреки това гневът ѝ към вероятната съперница още не беше изчезнал съвсем.

Минаха няколко минути, докато двамата стигнат до мястото, където Ан Картър чакаше с куфарите си. Уенди се удиви на любезната усмивка, с която я посрещна тази жена.

— Мисис Картър, ще ми позволите ли да ви представя моята извънредно темпераментна приятелка Уенди Килбърн? — обърна се Стив към нея.

— Много се радвам да се запозная с вас, мис Килбърн — каза Ан Картър и извади една визитна картичка от чантата си. — Извинете ме, моля ви, но се опасявам, че се касае за едно огромно недоразумение.

Ето картичката ми, мис Килбърн. Името ми е Ан Картър. Може би „Картър — недвижими имоти“ ви говори нещо...

Уенди машинално взе визитката и я загледа объркана. Ан Картър забеляза нейната безпомощност.

— Д-р Нортън се обърна към мен, тъй като от няколко дни вече неуспешно търсел подходящо жилище в Египет. Та той ме упълномощи и аз направих съответните проучвания за това. Намерих един подходящ обект и естествено д-р Нортън пожела спешно да го види. Затова и се забави с отпътуването, мис Килбърн. Имаше проблеми да намери къща, където вие двамата да можете да се чувствате добре. Сега обаче ще трябва да ме извините. Мисля, че имате да си кажете още нещо насаме...

Тя им се усмихна още веднъж, преди да си вземе куфарите.

— От днес следобед можете да ме намерите отново в офиса ми — обърна се към Стив. — Надявам се, че ще ви срещна там...

— Разбира се — извика след нея той. Уенди смутено гледаше към земята.

— Стив, аз... ужасно съжалявам! — изрече тя с треперещ глас. — Държах се невъзможно. Но през последните дни съвсем не ми беше леко, пък и си помислих, че...

— ... че междувременно съм те забравил и се забавлявам с друга жена, нали? — довърши изречението ѝ Стив. — Ах, Уенди, колко много се заблуждаваш. Това не е вярно. Всяка секунда мислих за теб. Не мога повече да живея без теб и това трябваше наистина да ти е ясно след всичко, което преживяхме.

— Имаш право, Стив — отвърна Уенди и не знаеше дали трябва да се смее или да плаче. — О, Стив, аз съм тази, която заслужава една плесница.

— Веднага да го забравиш! — Той погледна навлажнените ѝ ресници. — Откажи се от тази мисъл. В края на краищата, не бих желал никога да се карам с бъдещата си съпруга. А също и да се разделяме за дълго време. И точно затова се свързах с мисис Картър. Винаги съм искал да се преселя в Египет и там, на място, да се занимавам с изследванията си. И тъй като ти трябва да споделиш живота ми там, помолих мисис Картър да промени първоначалните ми планове за къщата. Понеже обичам изненадите, не ти казах нищо за това. Та ето коя беше причината за закъснялото ми завръщане в

Лондон. — Стив се усмихна. — Вече бях събрал багажа си, когато получих съобщение от мисис Картър. Беше намерила в Луксор една къща, която естествено се налагаше веднага да видя. Затова и изпратих телекса. Може би трябваше да ти обясня по-подробно, но наистина исках да те изненадам, когато се върна.

Уенди не можеше да повярва на ушите си. Ужасно се срамуваше от детински глупавата си реакция.

— Мисля, че трябва да помоля за извинение мисис Картър, Стив — отрони тя. — Държах се невъзможно, нали?

— Може да се каже и така. — Стив смръщи чело. — Във всеки случай, сега вече знам, колко ревнива е малката ми женичка. Затова в бъдеще добре ще крия многобройните си приятелки.

Уенди се усмихна през сълзи.

Стив бръкна в джоба на ризата си, извади оттам някакво квадратно пакетче и го сложи в шепата ѝ. Тя първо се поколеба, след това обаче любопитството ѝ надделя. Разгъна хартията и се показа малка черна кутийка. Уенди я отвори внимателно и отвътре един прекрасен пръстен с диаманти направо спря дъха ѝ.

— Щом ти правя едно такова старомодно предложение за женитба, то не бива да липсва и пръстен, мила — каза Стив уж между другото. — Вземи го като знак на любовта ми и като доказателство за това, че никога вече няма да ти дам повод за ревност.

— Стив, това е... това е наистина... просто лудост! — възкликна развълнувано Уенди, хвърли се най-после в обятията му и се притисна силно към него.

Сърцето ѝ биеше като лудо.

— Почакай само, като видиш къщата в Луксор, тогава съвсем... — продума Стив. — Да се надяваме, че скоро ще тръгнем за пустинята. Ще склоня някак директора Озбърн. В края на краищата, и в негов интерес е, ако в бъдеще останем там и работим...

— Да работим? — попита Уенди. — На кого ли ще му дойде на ум за работа в горещите пясъци на пустинята?

И му намигна дяволито.

— Моята малка, дръзка богиня... — прошепна той и я целуна нежно.

Двамата изведнъж като при пожар се разбързаха, за да останат най-после сами...

Издание:

Клодин Уолън. Като древна богиня
ИК „Слово“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.